

BOAZ
DROMEN TUSSEN STRAAT EN STADION

Peter Paul J. Doodkorte

Uitgeverij De Overkant
Ringvaarpark 1
2907 LH Capelle aan den IJssel
De-Overkant@Doodkorte.nl

9789083609430

BOAZ

Boaz is tien en denkt in ballen.
Ronde gedachten. Stuiterende plannen. Soms schiet er eentje over de schutting van zijn hoofd.

Zijn kamer lijkt op een Sparta-museum waar van de suppoost iets te jong is en plakband een officiële bouwtechniek. Posters hangen scheef, want recht is overschat. Op zijn plank staat een foto van Sjakie Meulemans. Boaz' grote idool. Niet omdat hij altijd won, maar omdat hij nooit deed alsof hij dat wél deed.

Boaz voetbalt overal. Op straat, waar lantaarnpalen doelpalen zijn en buren ineens grensrechters. Op school, waar de bal gevaarlijk dicht langs het hoofd van

de conciërge scheert. En bij zijn club, waar het gras soms meer modder is dan gras, maar altijd eerlijk ruikt.

Sjakie Meulemans woont bij zijn oma. Zij zegt dat hij moet eten. Hij zegt dat hij nog één keer wil oefenen. Oma wint meestal. Op een dag geeft ze hem een doos met oude spullen. Daarin liggen voetbalschoenen. Ze zijn oud. Ze zijn lelijk. Ze piepen een beetje. Alsof ze commentaar hebben.

Sjakie trekt ze aan.
De schoenen lijken terug te kijken. En, ze zouden hem beter laten voetballen.

Boaz weet dat natuurlijk niet. Hij weet vooral dat voetbal soms ingewikkeld wordt. Dat je ruzie kunt krijgen over regels die niemand ooit heeft opgeschreven. Dat nieuwe mensen andere manieren hebben om de bal te behandelen. En dat regen altijd valt op de dag dat je net schone sokken aan hebt.

Er zijn momenten waarop alles misgaat. En momenten waarop alles nét niet lukt. Boaz ontdekt dat verliezen soms leerzamer is dan winnen, al vindt hij dat op dat moment zelf een buitengewoon irritante gedachte.

Soms moet hij wachten. Soms moet hij kijken in plaats van rennen. En soms moet hij iets doen wat veel moeilijker is dan scoren: luisteren.

Af en toe gebeurt er iets raars. De bal doet niet helemaal wat je verwacht. Een keuze voelt zwaarder dan

normaal. Boaz kan het niet uitleggen, maar hij voelt dat voetbal meer is dan een spel. Alsof er iets meekijkt. Of meedenkt. Of zachtjes fluistert: probeer het nog eens.

Misschien heeft het iets te maken met Sjakie.
Of met die schoenen.
Of gewoon met dromen die niet stil kunnen liggen.

Boaz leert dat dromen geen rechte lijn zijn, maar een dribbel. Met onverwachte bewegingen. En dat je soms pas verder komt als je de bal afspeelt.

En ergens, tussen lachen en balen, tussen modder en magie, begint hij te begrijpen: voetbal is niet wat je wordt. Het is wat je doet - samen.

Inhoud

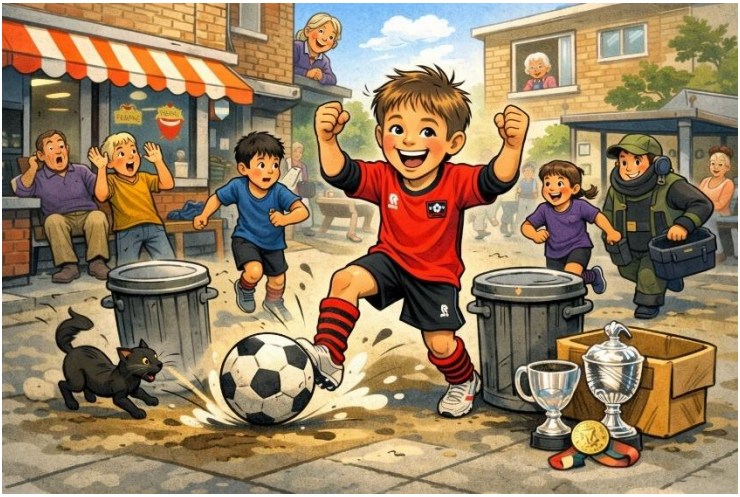
Boaz 1
Hoofdstuk 1 - De Straatwedstrijd 11
Het plan 12
De toernooidag 14
De eerste fluit 15
De eerste wedstrijd 15
De ruzie 16
De tweede helft 17
Het feest 18
Thuis 19
Hoofdstuk 2 - De nieuwe jongen 21
Een onbekende op het veld 22
Eerste indruk 23
Oefenen met grenzen 23
Een onverwachte test 24
Na de training 25
De zaterdag 26
Een kleine storm 27
De les van de dag 28
Avond 29
Hoofdstuk 3 - De regenwedstrijd 31
De weg naar het veld 32
Aftrap in de regen 33
De modderslide 34
Rust 35
Tweede helft: anders voetballen 37
De laatste minuten 38
Na de wedstrijd 39
Trots in de regen 40
Thuis bij de posters 40

Hoofdstuk 4 - Penalty met kippenvel 43
De eerste helft 45
De druk stijgt 46
De overtreding 47
De wandeling naar de stip 48
De stilte na de misser 50
Na de wedstrijd 51
Op het plein 53
Avond 55
Hoofdstuk 5 - De man met het boekje 57
Een gewone zaterdag (dacht hij) 58
Geruchten langs de lijn 59
Warming-up op scherp 60
Aftrap met bijgedachten 61
Een team dat pruttelt 62
Rust met spiegels 63
Tweede helft: twee soorten moed 65
Na het fluitsignaal 67
Een gesprek aan de rand 68
Thuis in gedachten 70
Hoofdstuk 6 - De stille week 73
De eerste duels 74
Het moment 75
Stilte op het plein 76
De huisarts 77
Thuis op de bank 79
De eerste training langs de lijn 80
Kijken met andere ogen 81
Een onverwachte bliksem 82
Een ander soort droom 84
Hoofdstuk 7 - De Spartadag 87
Ochtendspanning 88

De reis naar het stadion 89
De poort door 89
De catacomben 90
De ontmoeting 91
De clinic 93
Op de tribune 95
De belofte 96
Thuis, dichterbij dan ooit 97
Hoofdstuk 8 - ruzie in de kleedkamer 99
Voor de wedstrijd 100
Een spanning die meeloopt 102
Ruzie in de kleedkamer 102
Boaz' moment 104
Een afspraak 107
Tweede helft: nieuwe stemmen 108
Na de wedstrijd 109
Thuis, met woorden op papier 110
Hoofdstuk 9 - De grote finale 113
Voorbereiding onder de masten 114
De aftrap 115
Keuzes in je hoofd 117
Een ander soort strijd 118
Rust, onder lamplicht 119
De tweede helft 120
De kans 121
De laatste minuten 123
Beker en betekenis 124
Thuis, onder nieuwe sterren 125
Hoofdstuk 10 – De dag erna 127
Een andere blik op het veld 128
Een gewone training met iets extra's 129
Avond op zijn kamer 131

Het plein, de toekomst 132
Een droom met meer vormen 134
Slothoofdstuk - De echte droom 137
Een onverwachte uitnodiging 139
Eerste keer langs de kleintjes 140
Een klein, groot moment 142
Spelen, dromen, helpen 143
Slot in het schrift 144
Over Peter Paul 147

Hoofdstuk 1 - De Straatwedstrijd

De bal had een eigen wil. Dat zei Boaz altijd. En vandaag luisterde die bal precies naar hém. Met een soepele aanname tikte hij het leer tegen de muur van de snackbar, liet het terugkaatsen en schoot recht tussen twee vuilnisbakken door.

“GOAL!” riep hij, zijn armen in de lucht.

Een paar mensen bij de bushalte keken lachend op.

“Als je maar niet tegen m’n raam schiet!” riep een vrouw met boodschappentassen.

Boaz lachte breeduit. “Nog nooit gebeurt, mevrouw!”

(Al was dat niet helemaal waar. De week ervoor had hij per ongeluk de spiegel van haar scooter geraakt. Oeps.)

Boaz is tien jaar, woont in Rotterdam-Nesselande, en heeft één missie in het leven: voetbal, van de ochtend tot de avond.

Zijn kamer ziet eruit als een kruising tussen een kleedkamer en een museum: vlaggen van Sparta, posters van spelers die al lang gestopt waren, een plank met zelfgemaakte bekers van zilverpapier, en zelfs een kapot doelnet dat hij ooit van de clubtraining had meegekregen.

Boven zijn bed hangt een groot spandoek dat hij zelf had geschilderd:

NOOIT OPGEVEN
WORD DE NIEUWE SJAKIE MEULEMANS

Zijn vader verzuchtte regelmatig dat het bed zich beter leende om op te slapen dan om op te trainen. “Je hebt straks spieren in je kussen,” grapte hij.

Boaz haalde dan gewoon z’n schouders op. Er wás meer in het leven, maar niet veel meer dan voetbal.

HET PLAN

Het idee voor het grote straattoernooi kwam op een zaterdagmiddag begin juni. De lucht was warm, het asfalt glom in de zon, en hij zat met zijn beste vriend Finn op

de trap van het flatgebouw, met raketjes in hun handen die veel te snel smolten.

“Waarom is er voor ons nooit een echt toernooi?” vroeg Boaz zuur. “Altijd die clubs met regeltjes en dan moet je op tijd zijn en dan mag je niet eens in spijkerbroek voetballen.”

Finn haalde zijn schouders op. “Dan maken we er zelf één.”

Boaz kauwde op zijn ijsstokje. “Ja... ons eigen kampioenschap! Met teams, bekers, alles erop en eraan!”

“En scheidsrechters en prijzen!” riep Finn.

“En versiering,” zei Boaz. “Ik kan spandoeken knutselen.”

Diezelfde avond zat Boaz tot laat met lijm, stiften en zijn moeders oude zilverfolie aan de keukentafel. Zijn moeder keek hoofdschuddend toe. “Wat ben je nou weer van plan?”

“Het Eerste Grote Straattoernooi van Rotterdam-Nesselande”, zei Boaz trots. “En ik maak de bekers.”

Hij hield trots drie glimmende exemplaren omhoog:
- ❖ De Grote StraatCup - voor het winnende team.
- ❖ De Fair Play Mok - voor wie eerlijk speelde.

- De Meulemans Medaille - voor het mooiste doelpunt.

Zijn moeder glimlachte. “Je lijkt net een kleine trainer.”

Boaz dacht even na. “Misschien ben ik dat ook wel. Een speler en een trainer tegelijk!”

DE TOERNOOIDAG

Vrijdagmiddag. De zon brandde, kinderen sleepten met plastic stoelen en krijtjes naar het pleintje naast de snackbar. De geur van versgebakken friet hing in de lucht.

Boaz liep er rond als een echte organisator - fluitje om zijn nek, notitieblokje in de hand. Vier teams deden mee:

De Pleinhelden (met Boaz als aanvoerder)
FC Snackhoek
De Sjakies
De Straatkickers

Iedereen droeg iets van rood of wit - de kleuren van Sparta, had Boaz verplicht gesteld. Er waren spelers van verschillende leeftijden, jongens én meisjes, en zelfs een paar kleintjes van acht die meer struikelden dan renden.

“Oké!” riep Boaz. “Regels! Geen glij-tackles, geen schelden en geen zeuren. En buitenspel...”

Hij pauzeerde even. “Dat doen we eerlijk. Als iemand roept ‘buitenspel!’ en het klopt, dan geef je het zelf toe. Eerlijkheid boven alles!”

Een paar jongens keken elkaar aan. “Maar wie bepaalt of het klopt?” vroeg Tim van FC Snackhoek. “Geweten,” zei Boaz stellig. “Elke voetballer heeft een geweten.” “En als die van jou toevallig op vakantie is?” mompelde Tim. Boaz grijnsde. “Dan fluit ik.”

DE EERSTE FLUIT

Met een hoog piepend geluid - alsof de fluit er eigenlijk geen zin in had - begon het toernooi.

De bal rolde over het asfalt. Zand stoof op. Het geluid van schoenen op stoeptegels werd afgewisseld met juichen, lachen, en af en toe een scheldwoord dat snel werd weggeslikt toen Boaz streng keek.

DE EERSTE WEDSTRIJD

De Pleinhelden tegen FC Snackhoek.

Boaz stond in de spits, Lars in het doel. De zon scheen fel genoeg om ieders hoofd in een zweetkraaltje te veranderen.

Boaz maakte meteen indruk. Zijn dribbels waren snel, zijn passes precies - nou ja, meestal. Hij speelde alsof Sjakie Meulemans zelf naar hem keek. Toen hij na drie minuten een afgeweken schot via een vuilnisbak het doel

in zag rollen, riep hij: “Één-nul!” en rende juichend rondjes.

“Wacht even!” schreeuwde Tim. “Je stond buitenspel!” “Was niet zo!” riep Boaz. “Wél!” “Niet!”

De stemmen gingen over en weer, kinderen begonnen te steggelen. De bal rolde ongebruikt naar de zijkant.

Mevrouw Saïd, die vanuit de snackbar toekeek, zuchtte diep.

“Bij jullie is het nooit rustig,” riep ze. “Het is voetbal, mevrouw!” riep Boaz terug. “Dan hoop ik dat het ook vriendschappelijk is!” zei ze met opgetrokken wenkbrauwen.

DE RUZIE

Het gelach verstomde. Iedereen keek naar Boaz. Hij voelde zich ineens wat kleiner dan daarnet. Misschien stónd hij wel buitenspel. Maar het had zo’n mooi doelpunt geweest.

“Boaz,” zei Finn langzaam. “Wat zei Sjakie Meulemans altijd?”

Boaz draaide zich om. “Wat bedoel je?” “Eerlijk winnen is pas echt winnen.” “Ja maar - begon Boaz, “we móeten toch ook spelen alsof het professioneel is?”
“Professioneel betekent ook eerlijk,” zei Finn rustig.

Boaz zuchtte. De zon brandde in zijn nek. “Oké,” zei hij uiteindelijk. “Dan telt-ie niet. 0–0.” Tim grijnsde. Boaz stak zijn hand uit. “Maar volgende keer let ik beter op.” Tim sloeg erin. “Afgesproken.”

De spanning viel weg. Zelfs mevrouw Saïd glimlachte vanachter het raam.

DE TWEEDE HELFT

Het spel ging weer door. Dit keer feller, maar met meer respect. Boaz begon anderen aan te moedigen in plaats van alles zelf te doen. “Mooi, Sara!” “Ja, Finn, goed gepakt!” “Pas hem, Tim, pas!”

Een paar jongens maakten grapjes tussendoor, een meisje schopte per ongeluk haar schoen weg, en iedereen dook lachen achter de bal aan. De lucht trilde van zomerse energie.

Halverwege kwam er een windvlaag. Donkere wolken trokken over de flats. “Het gaat regenen, hoor,” mompelde iemand.

“Regen? Perfect voetbalweer!” grijnsde Boaz.

Toen druppelde het. Eerst zacht, toen harder. Binnen minuten was het hele plein glad en glibberig. “Gaan we door?” vroeg Finn, zijn shirt doorweekt. “Tuurlijk!” riep Boaz. “Sjakie speelde ooit in een storm en scoorde met zijn hoofd!”

De wedstrijd werd chaotisch. De bal glipte soms gewoon weg, kinderen gleden uit en belandden lachend in de plassen. Het leek meer slootvoetbal dan straatvoetbal, maar niemand wilde stoppen.

In de laatste minuten kreeg Boaz nog één kans. Finn trapte de bal ver naar voren. Boaz rende, slipte bijna, en bereikte hem net op tijd. Maar hij zag dat Tim vrijstond.

Een week geleden had hij zélf geschoten, zonder nadenken.

Vandaag koos hij anders. Hij tikte met zijn linkervoet subtiel de bal naar Tim, die - als in een film - meteen schoot. De bal suisde tussen de stoelen door. Doelpunt.

“TWEE - EEN!” riep iedereen. Regen of niet, iedereen sprong.

Boaz keek om zich heen, nat tot op zijn huid, maar met een glimlach die de hele straat leek te verlichten.

HET FEEST

Na afloop zaten ze allemaal hijgend bij de snackbar onder het afdak. Mevrouw Saïd bracht gratis limonade, en zelfs wat frietjes “omdat jullie zo netjes speelden”. De glimmende bekers stonden in het midden, met het regenwater nog in de deuken van het folie.

Boaz stond op, zijn natte haar plakkend aan zijn voorhoofd.

“Luister allemaal!” Iedereen keek op, nieuwsgierig.

“Vandaag was fantastisch,” zei hij. “We hebben geruzied, we hebben natte sokken, maar we hebben iets geleerd.”

“Dat buitenspel stom is?” riep iemand.

“Dat óók,” lachte Boaz. “Maar vooral dat winnen pas echt leuk is als iedereen meedoet.”

Hij pakte de bekers. “De Grote StraatCup gaat naar... FC Snackhoek!” Er klonk gejuich. “De Fair Play Mok…” - hij draaide zich naar Finn - “voor jou, vriend.” Finn keek verrast. “Waarom ik?” “Omdat jij eerlijk bleef terwijl ik dat even vergat.”

Tot slot hield hij de Meulemans Medaille omhoog.

“Voor het mooiste doelpunt van de dag - dat van Tim!”

Iedereen klapte. De regen was inmiddels gestopt, en boven het plein brak een oranje zonnetje door de wolken.

THUIS

Die avond rook het huis naar nat gras en mayonaise. Boaz kwam binnen, zijn schoenen sopten bij elke stap.

Zijn vader keek hem aan en grinnikte. “Laat me raden: jullie hebben óók in de regen gevoetbald.” Boaz knikte.

“We konden niet stoppen, mam. We zaten nét in de finale.”

Hij gaf hem een handdoek. “Je lijkt precies op je broer,” zei hij zacht.

Toen hij even later op bed lag, keek hij naar de poster van Sjakie Meulemans aan de muur. De schemer viel over de kamer, en het leek alsof Sjakie glimlachte. Boaz pakte zijn notitieboekje - het “Boaz-tactiekboek” - en begon te schrijven:

Regels van Boaz:

1. Nooit opgeven.

2. Eerlijkheid is sterker dan snelheid.

3. De beste spelers maken ook anderen beter.

Hij keek naar de woorden en knikte langzaam. “Goed,” fluisterde hij. “Volgende week weer.”

En ergens buiten, op dat nog natte pleintje, lag een modderige bal in een plas - te wachten op morgen.

Hoofdstuk 2 - De nieuwe jongen

Het was maandagmiddag en de lucht rook naar zomer en belofte. Op het voetbalveldje naast de school stuiterde een bal in het gras, alsof hij gespannen was voor wat er ging gebeuren.

Boaz zat op zijn hurken bij de zijlijn, zijn veters zorgvuldig gestrikt - een ritueel dat altijd geluk bracht, vond hij. Hij had zijn oude Sparta-shirt aan (met een klein gat onder de oksel, maar dat zag niemand als hij rende).

Vandaag was de eerste training na het beroemde straattoernooi van vrijdag. Iedereen was er vol van; zelfs meester Ruud had er op school over gehoord. “De

burgemeester kan trots op jullie zijn," had hij gelachen toen Boaz erover vertelde. "Misschien moet die dan de volgende keer mee doen," had Boaz geantwoord, en de klas had gegrinnikt.

Maar vandaag kwam er iemand nieuws bij het team van Jong Nesselande.

EEN ONBEKENDE OP HET VELD

Boaz zag hem meteen toen hij aankwam: een magere jongen met donkere krullen en een oud T-shirt waarop de letters half vervaagd waren. Hij stond aan de rand van het veld, zijn handen diep in zijn zakken, alsof hij elk moment kon besluiten weer om te draaien.

Trainer Jan, die meestal meer praatte over koffie dan over opstelling, kwam met hem aanlopen. "Luister jongens," zei hij, "dit is Amir. Hij is pas verhuisd naar onze wijk. Hij wil graag meedoen."

Boaz spitste zijn oren. Amir? Dat was toch... de jongen van het toernooi! Hij had hem toen alleen kort gesproken, en hij was nog iets te druk geweest met winnen en bekers uitdelen om echt een praatje te maken.

"Hij komt oorspronkelijk uit Syrië," ging Jan verder. "Dus wees een beetje behulpzaam, hè jongens? Voetbal is één taal, maar een beetje geduld helpt altijd."

Een paar jongens knikten, maar je zag hun nieuwsgierige blik: nieuwkomers waren altijd even wennen.

EERSTE INDRUK

Toen Boaz en Amir elkaar aankeken, gaf Boaz een korte knik.

“Hey,” zei hij. “Hey,” antwoordde Amir zacht.

Het accent was licht, zijn stem wat onzeker. Boaz wist even niet wat te zeggen, dus trapte hij de bal naar hem toe - hard maar precies. Amir ving hem soepel op met de binnenkant van zijn voet, draaide, en speelde hem terug met een klein tikje met de hak. Boaz floot tussen zijn tanden. “Nou, die kan voetballen,” mompelde hij.

Trainer Jan klapte in zijn handen. “Goed, jongens, tweetallen maken! Passeeroefeningen!”

Boaz keek even rond. Alle anderen waren al in duo’s. Hij aarzelde een moment - maar Amir stond nog alleen. Hij haalde diep adem en riep: “Kom, Amir, wij!”

Een schaduw van opluchting gleed over Amir’s gezicht. “Oké,” zei hij.

OEFENEN MET GRENZEN

De eerste minuten waren ongemakkelijk. Boaz riep commando’s die Amir niet altijd leek te begrijpen. “Kap naar binnen!” “Wat is kap?” vroeg Amir. “Ja, gewoon...

kap!" Boaz maakte een beweging met zijn voet. "Oh! Snijden bal!" riep Amir toen hij het doorhad, en hij deed het razendsnel.

Na een paar minuten begonnen ze te lachen om hun misverstanden. "Als ik 'kap' roep, bedoel ik 'snijden', oké?" zei Boaz. "En als ik 'habibi-pas' zeg, bedoel ik 'snel terug'," zei Amir.

Trainer Jan keek tevreden toe. "Kijk, dat begint ergens op te lijken."

Boaz voelde een vreemde warmte in zijn borst. Hij was de 'kapitein' van de straat, maar naast Amir voelde hij weer een beetje leerling. En dat vond hij eigenlijk best fijn.

EEN ONVERWACHTE TEST

Halverwege de training veranderde de lucht. Donkere wolken pakten samen en een gure wind gleed over het gras.

"Laatste partijtje!" riep Jan. "Rood tegen zwart!"

Boaz en Amir kwamen in het rode team terecht, samen met Tim, die nog steeds dacht dat buitenspel een complot was.

Vanaf het eerste fluitsignaal ging het hard. Tim greep meteen de bal, sprintte vooruit en schoot - ver naast.

“Volgende keer kijken!” schreeuwde Boaz. “Bemoei je d’r niet mee, trainerkje!” beet Tim.

Boaz snoof en beet op zijn lip.

Toen kreeg Amir de bal. Hij maakte een sprint alsof hij lucht was. Eén speler probeerde hem tegen te houden, maar Amir kapte, draaide, trok de bal achter zijn standbeen door - en speelde Boaz precies in de voeten.

Boaz stond vrij voor doel. Hij haalde uit, alles op gevoel - en miste flagrant. De bal vloog over het hek, richting de bosjes.

Een paar jongens lachten. “Dat was Sjakie-waardig!” riep iemand.

Boaz voelde zijn wangen gloeien van schaamte. Hij wilde iets zeggen, maar Amir was hem voor. “Boaz goed gespeeld,” zei hij. “Goed gespeeld? Ik miste!” Amir glimlachte kalm. “Team goed, jij goed.”

En toen ineens lachte Boaz ook weer. Want hij begreep wat Amir bedoelde - het ging niet om die bal, het ging om het samenwerken.

NA DE TRAINING

Toen de training klaar was, bleven Boaz en Amir nog even napraten bij de fietsenrekken. De regen tikte zacht op de grond. “Waar woon jij eigenlijk?” vroeg Boaz.

“In de flat bij het park,” antwoordde Amir. “Wij wonen boven de wasserette.” “Dat is vlak bij mij! Bij snackbar Saïd?” Amir knikte. “Ja, die met friet. Mijn kleine broer zegt altijd: ‘Nederland ruikt naar friet.’”
Boaz lachte luid. “Dat klopt eigenlijk wel.”

Ze liepen samen naar huis, pratend over voetbalhelden. Amir kende Sjakie Meulemans niet - maar hij kende wél een Syrische keeper die volgens hem “vliegen kon”. “Hij sprong zo hoog,” zei Amir, terwijl hij zijn hand opstak tot boven zijn hoofd, “dat mensen dachten: hij heeft vleugels.” Boaz grijnsde. “Dan moet jij straks in het doel, dan zie ik het zelf.”
Toen ze bij het kruispunt kwamen, zei Boaz zonder nadenken: “Kom zaterdag bij het pleinvoetbal. Iedereen speelt mee. Jij hoort er ook bij.” Amir keek hem even stil aan. “Echt?” “Echt.”

Dat was het begin van iets nieuws, al wisten ze het toen nog niet.

DE ZATERDAG

De dagen erna verliepen snel. Het leek wel of de zomer Boaz volgde: zon bij het opstaan, soep bij het avondeten, en de geur van vers asfalt in de lucht.

Elke vrije minuut stond hij weer op het pleintje. Hij wilde dat Amir er zaterdag goed bij zou passen, dus bedacht hij een nieuwe opstelling. Zijn moeder zei: “Je gedraagt je als een bondscoach met huiswerk.”

“Precies,” antwoordde Boaz, “maar dan met beter overzicht.”

Zaterdagochtend kwam Amir opdagen met een kleine tas en zijn voeten keurig ingetapet. “Ben je zenuwachtig?” vroeg Boaz. “Een beetje,” gaf Amir toe. “Wat als ik niet goed genoeg ben?” “Dan maken we je beter,” zei Boaz meteen.

De rest van de kinderen was eerst wat stil. Sommigen kenden Amir nog niet goed. Maar zodra de bal rolde, spraken voeten en passen sneller dan woorden. Amir bleek een natuurtalent; zijn eerste schot ketste via een lantaarnpaal recht de prullenbak in. “Doelpunt!” riep Boaz. “Oké, onbedoeld, maar toch!”

Langzaam verdween de afstand. Ze renden samen, riepen samen, lachten samen. Zelfs Tim kwam na een half uur naast Amir staan. “Je bent eigenlijk best goed,” zei hij aarzelend.

Amir keek verbaasd. “Dank... denk ik?”

EEN KLEINE STORM

Halverwege het potje begon het weer te spoken. De lucht trok donker, de wind blies plastic tasjes over het plein. Eén harde rukwind duwde de bal tegen een raam. Pats! Iedereen verstijfde.

Een groot stuk glas bleef heel, maar mevrouw Saïd kwam alweer naar buiten. “Boaz,” begon ze streng.

“Wat heb ik de vorige keer gezegd?” Boaz slikte. “Dat ik... niet tegen ramen moest schieten.” “Precies!” “Maar het was de wind!” riep Tim. Amir stapte naar voren. “Mevrouw, sorry... mijn schuld.”

Boaz keek hem verbaasd aan. “Nee joh, het was de wind, echt!” Maar Amir hield vol. “Toch sorry. Wij maken plezier, u krijgt schrik. Niet goed.”

Mevrouw Saïd keek hem even aan en haar gezicht verzachtte. “Jullie zijn beleefder dan sommige grote mensen,” zei ze, en ze draaide zich om met een glimlach.
Toen ze weg was, vroeg Boaz: “Waarom zei je dat jij het deed? Was niet jouw fout.” Amir haalde zijn schouders op. “In Syrië leert mijn vader: als team iets fout doet, niemand verstoppen. Samen sorry.” Boaz keek hem aan, en iets in hem klikte. Dat was wat Sjakie Meulemans bedoeld moest hebben - voetbal ging niet alleen om balgevoel, maar om mensgevoel.

DE LES VAN DE DAG

Toen de wedstrijd weer doorging, speelde Boaz anders. Minder fel op eigen succes, meer oog voor het team. Hij riep vaker “Goed bezig!” dan “Pas!”.

En toen hij in de slotminuut de bal kreeg en vrij voor het doel stond, hoorde hij in zijn hoofd Amirs stem: team goed, jij goed. Hij tikte de bal rustig breed naar Amir. Die schoot. En scoorde.

Iedereen juichte. Boaz sprong op zijn rug en riep: “Nu ben jij de vliegende keeper zonder vleugels!” Amir lachte breed. “Vliegen lukt beter samen,” zei hij.

AVOND

Later die avond, thuis op zijn kamer, schreef Boaz in zijn notitieboekje:

Dingen die ik van Amir leerde:

1. Eerlijk spelen is sterker dan winnen.

2. Fouten maken is niet erg als je ze samen oplost.

3. Je kunt vrienden worden met iemand zonder dezelfde taal - als je dezelfde droom deelt.

Hij sloeg het boekje dicht en keek naar de poster van Sjakie Meulemans. “Zie je, Sjakie,” fluisterde hij. “Ik word nog eens een goede trainer.”

Toen hij in slaap viel, droomde hij van een veld vol lachende kinderen. Eén had donkere krullen, de ander een rood-zwart shirt. En tussen hen in rolde een bal die van niemand was, maar van allemaal - precies zoals het moest zijn.

Hoofdstuk 3 - De regenwedstrijd

De lucht boven Rotterdam-Nesselande zag er die zaterdagochtend al verdacht uit. Donkergrijze wolken hingen laag boven de flats, alsof iemand een zware deken over de stad had gelegd. Boaz trapte met zijn voet tegen een losse steen op de stoep en keek naar de hemel.

“Als het zo doorgaat, wordt het een modderbad,” zei zijn moeder terwijl ze de keukendeur openhield. “Modder is goed voor je glijschot,” grijnsde Boaz. “En Sjakie Meulemans speelde vast ook in de regen.”

“Je gaat me toch niet wijsmaken dat regen je beter maakt?”

Boaz haalde zijn schouders op. “Je ziet tenminste wie er echt doorzet.”

Hij hees zijn sporttas op zijn schouder, gaf zijn moeder een snelle knuffel en rende de trap af. Zijn hart klopte sneller dan normaal: vandaag speelde zijn team een echte competitiewedstrijd, tegen FC Rivierzicht. Een team waarvan iedereen zei dat ze “gigantisch goed” waren.

DE WEG NAAR HET VELD

Op de hoek van de straat stond Amir al te wachten, met zijn trainingsjack dichtgeknoopt tot aan zijn kin. “Je bent vroeg,” zei Boaz. “Mijn vader zegt: beter te vroeg dan zonder warming-up,” antwoordde Amir.

Ze liepen samen richting het sportpark. Het natte asfalt glom, plassen lagen als kleine spiegelvijvers op de weg. “Denk je dat we een kans maken vandaag?” vroeg Amir. “Tegen Rivierzicht? Tuurlijk,” zei Boaz, iets te snel. “Misschien... een kleine kans. Maar één kans is genoeg, toch?” “Ja,” knikte Amir. “Als we hem pakken.”

Bij het sportpark rook het naar nat gras, oude kleedkamers en koffie. De geur van zaterdag.

In de kleedkamer zat de rest van het team al half aangekleed. Tim probeerde zijn sokken binnenstebuiten te draaien zonder zijn schoenen uit te doen. “Waarom doe je moeilijk?” vroeg Boaz. “Bij de profs doen ze ook rituelen,” zei Tim. “Dit is het mijne.” “Ziet er meer uit als acrobatiek,” mompelde Amir zacht.

Trainer Jan klapte in zijn handen. “Luister, jongens. Rivierzicht is goed. Ze zijn groot, ze zijn snel, en ze zijn gewend aan winnen. Maar wij hebben iets anders.” “Talent?” vroeg Tim hoopvol. “Teamspirit,” zei Jan. “En soms is dat nog belangrijker.”

Boaz voelde iets in zijn borst gloeien. Teamspirit - dat klonk als iets wat je niet kon kopen, alleen kon bouwen.

AFTRAP IN DE REGEN

Toen ze het veld opstapten, voelde de grond al zacht onder hun schoenen. Het gras was donkerder dan normaal, verzadigd met water. De regen viel eerst met dunne druppels, maar werd al snel steviger.

Aan de overkant stond Rivierzicht al in een keurig rijtje te rekken. Ze droegen dezelfde glimmende blauwe trainingsjasjes, met naam en nummer op hun tas. Boaz slikte. Zij zagen eruit als echte profs.

“Niet kijken,” fluisterde Amir. “We spelen tegen hun voeten, niet tegen hun jasjes.” Boaz knikte. “We spelen tegen hun doel.”

Het fluitsignaal klonk. De bal rolde - en gleed meteen weg in een plas. “Dit wordt leuk,” mompelde Tim.

Rivierzicht begon fel. Binnen twee minuten hadden ze al twee keer op doel geschoten. Amir dook als een kat naar iedere bal, zijn knieën vol modder, zijn haar nat in slierten. Boaz rende zich het snot voor de ogen, maar elke keer als hij dacht dat hij de bal onder controle had, gleed hij net een beetje weg.

Na tien minuten kwam de eerste klap. Een blauwe spits omspeelde twee verdedigers en schoot laag in de hoek. Amir dook, raakte de bal nog net met zijn vingertoppen, maar kon hem niet meer keren.

“Eén-nul,” zei de scheids. “Was bijna,” hijgde Amir. “Volgende heb je,” zei Boaz, al voelde het alsof iemand een steen in zijn maag had gegooid.

DE MODDERSLIDE

De regen werd intussen een gordijn. Het publiek onder de paraplu’s leek vanachter een waterval te kijken. “Door, jongens!” riep Jan vanaf de lijn. “Dit is voetbalweer!”

Boaz probeerde zich op te trekken aan die woorden. Hij kapte een tegenstander uit, versnelde, voelde modder onder zijn noppen. Nog een stap. Nog één. Hij haalde uit - maar precies op dat moment gleed zijn standbeen weg.

Hij ging languit. Met een grote splash belandde hij in een plas. Water spatte omhoog, modder zat tot in zijn haar. De bal rolde zielig langs hem door, recht in de voeten van een speler van Rivierzicht, die een counter inzette.

En ja hoor. Tien seconden later lag de bal in hun eigen goal.

“2–0,” zei de scheids.

Boaz bleef even liggen in de modder, de regen in zijn gezicht. Hij voelde zich klein. En koud. En boos - vooral op zichzelf.

“Boaz, kom op!” riep Tim. “Niet gaan liggen slapen!” Amir stak zijn hand uit. “Opstaan. We hebben je nodig.”

Boaz keek naar die hand. Even wilde hij roepen: Laat maar, zonder mij gaat het misschien beter. Maar hij deed het niet. Hij greep Amirs hand vast en liet zich overeind trekken.

“Sorry,” mompelde hij. “Is maar modder,” zei Amir. “Geen ramp.”

RUST

Met 3–0 achter gingen ze de rust in. Niemand zei veel in de kleedkamer. Je hoorde alleen het druppen van regen tegen het dak en het knarsen van natte schoenen.

Trainer Jan haalde diep adem. “Dit is vervelend,” begon hij. “Maar niet hopeloos. Wat zie ik misgaan?” “Alles,” bromde Tim. “Nou, dat is alvast eerlijk,” zei Jan droog. “Maar concreter?”

Boaz stak aarzelend zijn hand op. “We willen te snel naar voren,” zei hij. “We glijden uit, verliezen de bal, en dan zijn zij weg.” “Juist,” knikte Jan. “En nog iets?” “We praten weinig,” voegde Amir toe. “Iedereen doet eigen ding.”

Jan keek het team rond. “Kijk, dát is het. Jullie doen je stinkende best, dat zie ik. Maar je doet het alleen. Terwijl je het samen moet doen.”

Hij tekende met zijn vinger een paar pijlen op de lucht. “Compacter spelen. Korter passen. Elkaar coachen.” Hij keek vooral naar Boaz. “Jij bent onze aanvoerder. Laat je kop niet hangen omdat je gevallen bent. Laat zien dat je weer opstaat.”

Boaz voelde de modder op zijn broek alweer koud worden. Maar ergens onder die modder begon iets warm te worden. Hij knikte. “Tweede helft is van ons.”

Niemand lachte hem uit. Ze knikten alleen. En soms is dat genoeg.

TWEEDE HELFT: ANDERS VOETBALLEN

Toen ze het veld weer opstapten, was de regen iets minder geworden. Het gras was nu officieel een glijbaan, maar het maakte Boaz minder uit.

Vanaf de aftrap deden ze het anders. Geen lange ballen meer die in plassen stil bleven liggen. Geen solo-acties meer zonder plan.

Boaz riep voortdurend. “Dichtbij! Kort spelen!” “Tim, achter mij!” “Amir, roep als je wil uittrappen!”

Het was alsof er een onzichtbare draad tussen hen werd gespannen. Rivierzicht merkte het. Hun aanvallen liepen minder soepel, ze kregen minder ruimte.

En toen gebeurde het. Boaz onderschepte een pass op het middenveld. Hij hield zijn balans net lang genoeg, tikte de bal naar de zijkant, kreeg ‘m terug - en zag een gaatje tussen twee spelers door.

Daar stond Amir, op de rand van het strafschopgebied. Boaz hoefde niet eens woorden te gebruiken. Hij tikte de bal.

Amir nam hem aan, kapte een verdediger uit, en schoot. De bal gleed laag over het natte gras, langs de keeper, tegen het net.

“3–1!” riep iemand. “Ja!” brulde Boaz, zijn vuist in de lucht.

Voor het eerst die wedstrijd klonk er gejuich van hun supporters. Een paar ouders klapten, iemand floot op zijn vingers.

“Zien jullie?” schreeuwde trainer Jan. “Dit bedoel ik!”

DE LAATSTE MINUTEN

Nog twintig minuten. Boaz voelde zijn benen zwaar worden, maar hij weigerde langzamer te lopen. “Door, door!” riep hij. “We laten ze niet makkelijk winnen.”

Rivierzicht werd onrustig. Een van hun spelers begon harder te spelen, duwde, trok aan shirts. “Scheids!” riep Tim een keer. De scheids fluisterde: “Gewoon blijven voetballen.”

Vlak voor tijd kreeg Rivierzicht een vrije trap net buiten de zestien. Boaz ging in de muur staan, naast Amir. Hart bonzend. “Als deze erin gaat, is het klaar,” fluisterde Amir.

“En als hij er niet in gaat, ook,” grinnikte Boaz. “Maar dan met meer trots.”

De speler nam aan, haalde uit. De bal knalde tegen Boaz’ schouder. De pijn schoot door zijn arm, maar hij bleef staan.

De bal kaatste terug het veld in. “Pak hem!” brulde Jan.

Een Rivierzicht-speler was net iets eerder bij de bal en ramde hem alsnog in het doel. 4–1.

Boaz zakte niet in elkaar. Hij kneep zijn kaken op elkaar, draaide zich om, en tikte de bal uit het net. “Kom,” zei hij tegen zijn team. “We spelen door tot het fluitje. We geven niet op.”

En dat deden ze. Ze scoorden niet meer. Maar ze lieten Rivierzicht ook niet nogmaals scoren.

Toen het eindsignaal klonk, stond het nog steeds 4–1. Een fikse nederlaag. Tenminste, op het scorebord.

NA DE WEDSTRIJD

In de kleedkamer was het stil, maar anders stil dan in de rust. Het was geen stilte van schaamte, meer van moeheid. Van alles gegeven hebben.

Boaz keek rond. Iedereen zat onder de modder, met rode wangen en natte haren. “Sorry, jongens,” zei hij ineens.

Een paar hoofden draaiden zijn kant op. “Waarvoor?” vroeg Tim. “Voor die modderslide in de eerste helft. Dat was de 2–0. Als ik gewoon overeind was gebleven…”

Tim haalde zijn schouders op. “Ik verloor de bal bij de

3–0. En Amir kon die ene bal niet pakken.” Amir keek op. “We verliezen samen. Niet alleen.”
Trainer Jan knikte. “Precies. We hebben verloren, ja. Maar jullie hebben gestreden. En in de tweede helft hebben jullie laten zien wat ik hoopte te zien.”

Hij keek naar Boaz. “Vertel eens, hoe voelde die goal van Amir?” Boaz dacht even na. “Alsof we ineens weer meededen,” zei hij. “Alsof we lieten zien dat we niet zomaar weglopen.” “En dat is winnen,” zei Jan. “Ook als de stand het niet laat zien.”

TROTS IN DE REGEN

Buiten begon het weer harder te regenen toen ze naar huis fietsten. Boaz voelde elke trap in zijn benen, maar ergens ook een lichtheid in zijn hoofd.

“4–1 verliezen en toch goed voelen,” zei hij tegen Amir. “Is dat raar?” Amir schudde zijn hoofd. “Mijn vader zegt: als jij alles geeft, hoef jij niet te schamen. Dan is elke uitslag eerlijk.”

Ze stopten bij het kruispunt waar hun wegen zich scheidden. “Volgende keer winnen we,” zei Boaz. “Misschien,” zei Amir. “Maar volgende keer spelen we sowieso weer samen.” Boaz glimlachte. “Deal.”

THUIS BIJ DE POSTERS

Thuis gooide hij zijn natte tas in de gang. Zijn vader keek op vanachter de krant. “En?” vroeg hij. “Hoe ging

het?" "4–1 verloren," zei Boaz. "Ah," zei hij. "Jammer." "Valt mee," antwoordde Boaz. "Eerst was het 3–0 en chaos. Toen werd het 4 -1en team."

Zijn vader trok zijn wenkbrauwen op. "Dat klinkt als een overwinning in jouw hoofd." Boaz dacht even na. "Een beetje wel, ja."

Op zijn kamer keek hij naar de poster van Sjakie Meulemans.

"Vandaag hadden we verloren, Sjakie," zei hij zacht. "Maar ik denk dat je toch een beetje trots was geweest."

Hij pakte zijn notitieboekje, sloeg een nieuwe bladzijde om en schreef:

Les van de regenwedstrijd:
1. Je kunt nat, moe en onderuitgegaan zijn en tóch trots zijn.
2. De stand zegt niet alles.
3. De beste overwinningen voel je vanbinnen, niet op het scorebord.

Hij legde zijn pen neer en luisterde naar de regen tegen het raam. Morgen zou het veld weer drogen. De modder zou verdwijnen. Maar wat ze vandaag hadden geleerd, bleef.

Boaz sloot zijn ogen. In zijn hoofd speelde hij de wedstrijd opnieuw, maar dan alleen de tweede helft - die waarin ze als team stonden.

“Volgende keer,” fluisterde hij. “Volgende keer staan we daar weer. Samen.”

Hoofdstuk 4 - Penalty met kippenvel

De zon hing laag boven het sportpark en gaf het gras een gouden randje. Het was een van die zaterdagen waarop alles belangrijk leek, terwijl het eigenlijk ‘gewoon maar’ een wedstrijd was. Maar voor Boaz voelde het niet gewoon.

Vandaag speelde Jong Nesselande tegen SV Rivierzoom, een ploeg die ongeveer net zo goed was als zij. Het was de perfecte kans om te laten zien hoe ver ze waren gekomen.

In de kleedkamer was het druk en rumoerig.

Scheenbeschermers zochten hun sokken, shirts werden nog snel rechtgetrokken, iemand zocht wanhopig naar een tweede schoen die onder de bank bleek te liggen.

“Oké jongens,” zei trainer Jan, terwijl hij in zijn handen klapte. “Vandaag wordt spannend. Dit is geen makkie, maar jullie kunnen dit. Compact spelen, elkaar helpen, en vooral: plezier houden.”

Boaz zat op het bankje met zijn veters in zijn handen. Hij trok ze strak, zoals altijd. Drie keer strikken betekende geluk, vond hij. Eén keer voor zichzelf, één keer voor het team en één keer voor… ja, voor Sjakie Meulemans natuurlijk.

“Boaz,” zei Jan ineens, “kom eens hier.” Boaz’ maag maakte een klein sprongetje. Hij liep naar voren. “Luister,” zei Jan. “Als we vandaag een penalty krijgen, wil ik dat jíj hem neemt.”

“Ík?” Boaz wees naar zichzelf, alsof er nog een andere Boaz in de kleedkamer zat. “Jij,” bevestigde Jan. “Je hebt hard geoefend. Je blijft meestal rustig. En een aanvoerder die verantwoordelijkheid durft te nemen, hoort soms achter de bal te staan.”

Boaz voelde zijn wangen warm worden. Een deel van hem wilde juichen. Een ander deel wilde roepen: ‘Kies iemand anders, alsjeblieft.’ In plaats daarvan knikte hij langzaam.

“Oké,” zei hij. Zijn stem klonk dunner dan hij wilde.

Amir tikte hem tegen zijn schouder toen hij terugliep. “Je kan dit,” fluisterde hij. “Je schoten op het plein zijn erger dan de wind.”

Boaz grijnsde. “Bedankt… denk ik.”

DE EERSTE HELFT

De scheids floot en het spel begon.

De eerste minuten waren een soort verkenning. Beide teams tikten de bal rond, probeerden elkaars zwakke plekken te vinden. Het was geen stormloop zoals tegen Rivierzicht; het was meer een schaakspel, met noppen en gras in plaats van pionnen en een bord.

Boaz liep diep, zoals Jan had gevraagd, maar liet zich ook af en toe terugzakken om de bal op te halen. Hij voelde zich licht in zijn benen. De regenwedstrijd zat nog in zijn hoofd: dat je ook trots kon zijn als je verloor, als je maar alles had gegeven.

Toch stond hij op scherp. De woorden van Jan echoden in zijn hoofd: Als we een penalty krijgen… jij.

Vanaf de zijlijn klonken ouderstemmen, het geritsel van plastic bekers koffie, het zachte gerinkel van sleutels in zakken. De geur van nat gras en modder van vorige week hing nog een beetje in de lucht.

Na een kwartier was het SV Rivierzoom dat als eerste toesloeg. Een snelle counter, een slimme steekpass en een schot in de verre hoek. Amir dook, maar was net te laat.

“1–0,” mompelde Tim zuur. “Altijd weer die counters.” Boaz balde zijn vuisten. “Kop omhoog! We hebben nog tijd.”

En dat hadden ze. Vijf minuten later kreeg Boaz de bal op links. Hij kapte naar binnen, zag een gaatje en gaf een strakke pass door de lucht naar Tim, die helemaal vrij stond.

Tim nam de bal aan, haalde uit en ramde hem hard in de korte hoek. De keeper was kansloos.

“JA!” brulde Tim. “1–1, baby!”

De opluchting golfde door het team. Ze renden elkaar tegemoet, een kluwen van armen, schouders en zweet.

Boaz voelde een trots die groter was dan wanneer hij zelf had gescoord. Dit was het soort aanval dat ze de laatste tijd oefenden: samen, in plaats van alleen.

DE DRUK STIJGT

Met 1–1 gingen ze de rust in. In de kleedkamer was de sfeer goed, maar gespannen. “Dit gaat gelijk op,” zei Jan. “Jullie doen het goed. Maar let op: ze worden moe. Als wij scherp blijven, kunnen we dit winnen.”

Boaz voelde zijn hartslag in zijn keel. Winnen was mogelijk. Een echte, verdiende overwinning, niet ergens in een modderplas maar hier, op een mooi veld met lijnen die niet met krijt van school waren getrokken.

“Boaz,” zei Jan nog, vlak voordat ze weer naar buiten liepen. “Onthoud wat we hebben afgesproken. Als er iets gebeurt in die zestien, ga je achter de bal staan. Geen discussie.”

Boaz knikte weer. Hij wilde zeggen: En als ik niet durf? Maar dat deed hij niet. Zijn voeten liepen vanzelf het veld weer op.

De tweede helft begon fel. Beide teams schoten, schoven, kapten, tackelden (binnen de regels, meestal). De tijd tikte weg, en bij elke minuut voelde Boaz de spanning in zijn schouders groeien.

“Hoeveel nog?” hijgde hij een keer naar Amir, toen het spel even stillag. “Een kwartier,” riep Amir terug. Een kwartier om held te worden of… iets anders.

DE OVERTREDING

Het gebeurde sneller dan Boaz kon denken.

Tim gaf een strakke pass naar voren, Boaz sprintte het strafschopgebied in, net voor zijn tegenstander langs. Hij voelde een tik tegen zijn voet, verloor zijn evenwicht en ging onderuit.

“Penalty!” schreeuwde iemand van de kant.

De scheids wees meteen naar de stip.

Alles werd even stil in Boaz’ hoofd. Alsof iemand het geluid eruit draaide. Hij hoorde vage stemmen, maar de woorden kwamen niet goed binnen. Hij voelde zijn hart bonzen in zijn keel en merkte dat zijn handen trilden.

“Boaz, jij,” zei Jan aan de zijlijn, terwijl hij met zijn duim naar de stip wees.

Een paar teamgenoten keken verwachtingsvol naar hem. “Dit is ‘m,” fluisterde iemand. Boaz slikte. Zijn mond was droog.

Hij liep naar de strafschopstip. Elke stap voelde zwaarder.

DE WANDELING NAAR DE STIP

De bal lag al klaar. Wit, een beetje bemodderd, vol kleine krasjes. Boaz bukte om hem goed neer te leggen. Hij draaide hem zodat een klein logootje naar hem toe wees, alsof het een oog was dat hem aankeek.

Hij hoorde gefluister langs de lijn. “Hij is altijd scherp, die Boaz.” “Als hij deze maakt, zijn ze bijna binnen.”

“Als hij mist…”

Hij rechtte zich en nam drie passen achteruit. Zo had hij geoefend. Altijd drie: één, twee, drie. Niet denken, gewoon doen.

Maar hij dacht wél. Aan alle keren op het pleintje dat hij raak had geschoten. Aan die ene penalty in zijn droom, toen het stadion vol was. Aan de gemiste kans in de regenwedstrijd. Aan Jan die tegen hem zei dat leiders soms juist laten zien dat ze een fout durven maken.

Zijn benen voelden zwaar. Zijn knieën… een beetje week.

"Boaz!" riep Amir vanaf de middellijn. "Gewoon zoals op het plein! Jij en de bal. Niemand anders."

Boaz ademde diep in. Hij knikte. Alleen hij en de bal. En een doel. En een keeper. En een scheids. En twee teams. En ouders. En zijn toekomst. En Sjakie. En…

Hij rende aan.

Zijn voet raakte de bal net niet goed, iets te veel met zijn wreef, te weinig gericht. Hij voelde het meteen.

De bal suisde langs de verkeerde kant van de paal.

Buiten.

DE STILTE NA DE MISSER

Voor een paar seconden was er niets. Geen geluid. Geen gejuich, geen boegeroep. Alleen de wind over het veld. Toen barstte alles tegelijk los.

“NEE!” riep Tim, zijn handen in zijn haar. “Ooooh,” kreunde iemand langs de lijn.

De keeper van Rivierzoom rende naar de bal, legde hem klaar voor de uittrap en grijnsde een beetje kort.

Boaz bleef stokstijf staan. Het was alsof zijn voeten aan het gras waren vastgelijmd. Hij wilde verdwijnen. Wegduiken in een gat in de grond. Terugspoelen. Alles, als hij dit moment maar ongedaan kon maken. “ Door, jongens!” riep Jan. “Het is nog niet klaar!”

De scheids floot voor de hervatting. Het spel ging verder - maar in Boaz’ hoofd leek alles stil te staan.

De resterende minuten zag hij de bal wel, maar het was alsof hij vanuit een aquarium toekeek, achter glas. Hij liep, hij sprong, maar het voelde automatisch. De stand bleef 1–1.

Toen het fluitsignaal eindelijk klonk, voelde het niet als opluchting. Eerder als een zware steen die definitief op de dag werd gelegd.

NA DE WEDSTRIJD

In de kleedkamer was het vreemd stil. Niet boos-stil, maar vol woorden-die-niet-werden-gezegd-stil.

Boaz zat op het bankje, zijn hoofd in zijn handen. Zijn shirt plakte aan zijn rug. Zijn schoenen waren nog dicht, alsof hij bang was dat, als hij ze losmaakte, alles in elkaar zou storten.

Tim gooide zijn scheenbeschermers in zijn tas. “We hadden kunnen winnen,” zei hij hardop. Boaz kromp een beetje in elkaar. Amir keek Tim aan. “We hebben ook niet verloren.”

“Man, als die penalty erin was gegaan…” mopperde Tim. Amir haalde diep adem. “Had gekund. Maar hij ging niet.”

Tim wilde nog iets zeggen, maar zag Boaz’ gezicht. Hij draaide zijn hoofd weg en begon in zijn tas te rommelen, alsof daar het antwoord lag.

Trainer Jan kwam binnen, klapte de deur zacht achter zich dicht en ging op het bankje tegenover hen zitten. “Oké,” zei hij kalm. “Wie voelt zich nu rotslecht?”

Een paar handen gingen half omhoog. Boaz stak de zijne op tot schouderhoogte. Jan knikte. “Goed. Dat betekent dat jullie geven om wat er gebeurt.”

Hij keek specifiek naar Boaz. “Weet je hoeveel profs penalty’s hebben gemist?” Boaz haalde zijn schouders op, zonder op te kijken. “Veel?”

“Bizar veel,” zei Jan. “Er zijn spelers die wereldkampioenschappen verspeelden met een penalty. Spelers die daarna weer opstonden en de volgende keer weer schoten.”

“Ja, maar dat zijn profs,” mompelde Boaz. “Ik ben maar… ik.”

Jan boog iets naar voren. “En denk je dat zij nooit eens dachten: ‘Kies alsjeblieft iemand anders’?”

Boaz zweeg.

Amir schoof een stukje dichterbij en stootte hem zacht aan. “Weet je nog? Regenwedstrijd. Je zei dat trots soms belangrijker was dan de stand. Nu is het hetzelfde, maar dan met een bal op een stip.”

“Trots?” herhaalde Boaz. “Ik heb gemist.”

“Je hebt durven nemen,” zei Amir. “Ik durfde vroeger niet eens te schieten bij een kans, uit angst om te missen.”

Jan knikte instemmend. “Laten we nooit vergeten: wie nooit mist, durft meestal ook nooit echt te proberen. Ik heb liever een speler die mist en leert, dan een speler die altijd verstopt blijft.”

Boaz keek langzaam op. De woorden deden pijn en hielpen tegelijk. “Maar ik heb jullie een overwinning gekost,” zei hij zacht.

Tim kuchte. “Nou, ik kopte in de eerste helft de bal bijna in ons eigen doel. Beter mis jij een penalty dan dat ik een eigen goal maak.” Er ging een geruis van glimlachjes door de kleedkamer.

“En ik liet die gast in de laatste minuut zomaar langs me lopen,” zei een verdediger. “Als ze daar hadden gescoord, hoorde je niemand meer over jouw penalty.”

Langzaam begon de druk in de ruimte te zakken.

Jan stond op. “Luister. Deze wedstrijd wordt niet bepaald door één trap tegen een bal. Jullie hebben als team 60 minuten gestreden. Jullie hebben een achterstand weggewerkt. Jullie hebben gevochten voor elke meter. Dat is wat telt voor mij.”

Hij keek weer naar Boaz. “Maar één ding wil ik wel van je vragen.” Boaz slikte. “Wat?”

“Ga hier niet een ‘nooit meer penalty’s’-verhaal van maken,” zei Jan. “Neem de tijd. Baal. Voel je rot. Maar laat deze ene bal niet je hele toekomst bepalen.”

OP HET PLEIN

Die middag zat Boaz op zijn bed, zijn voetbal in zijn handen. Hij draaide hem rond, bekeek de naden, de

vlakken, de kleine beschadigingen. Toen stond hij op, pakte zijn schoenen en liep naar buiten.

“Waar ga je heen?” riep zijn moeder vanuit de woonkamer.

“Even… oefenen,” zei hij.

Het pleintje was bijna leeg. Alleen twee kleintjes waren stoepkrijttekeningen aan het maken. Boaz legde de bal neer op een denkbeeldige stip, precies tegenover de muur.

Na een minuut hoorde hij voetstappen achter zich. Amir. “Dacht ik al,” zei Amir. “Dat jij niet binnen kon blijven.”

“Wil je kiepen?” vroeg Boaz.

Amir knikte en ging voor de muur staan alsof het een doel was. “Hier zijn wij. Geen scheids, geen publiek, alleen jij en ik.”

Boaz legde de bal opnieuw neer. Zijn hart sloeg wat sneller, maar niet zoals vanmiddag. Hij nam drie passen achteruit.

“Niet nadenken,” zei Amir zacht. “Gewoon doen wat je al honderd keer hebt gedaan.”

Boaz rende aan en schoot. De bal ging strak in de hoek, net buiten Amir’s bereik. “Eén,” zei Amir. “Nog negen.”

Boaz schoot. En schoot. Soms raak, soms mis. Af en toe hield Amir een bal prachtig tegen, waarna ze allebei moesten lachen. Na tien schoten plofte Boaz hijgend naast Amir neer.

“En?” vroeg Amir. “Ik leef nog,” zei Boaz. “Blijkbaar gaat de wereld niet kapot na één misser.” “Zie je,” glimlachte Amir. “Ik zei het je toch.”

AVOND

Die avond pakte Boaz zijn notitieboekje en zijn pen. Hij staarde even naar de blanco pagina, en begon toen te schrijven:

De dag van de penalty:

Ik miste.

Ik schaamde me.

Ik dacht dat iedereen mij dom vond.

Maar toen hoorde ik: profs missen ook.

En echte moed is niet scoren, maar weer durven schieten.

Hij legde zijn pen neer, keek naar zijn poster van Sjakie Meulemans en trok één mondhoek omhoog.

“Jij hebt vast ook weleens gemist, hè,” fluisterde hij. “Ik hoop dat je toen ook zo benauwd was, anders is het niet eerlijk.”

Hemel of niet, Sjakie zei natuurlijk niets terug. Maar het voelde alsof het plaatje op de muur minder streng keek.

Boaz sloot zijn ogen en gaf zichzelf in gedachten nog één kans.

In zijn droom die nacht stond hij weer achter de bal. De tribunes waren vol, de lichten fel. Hij schoot - en of hij hem deze keer maakte of niet, wist hij niet meer toen hij wakker werd.

Wat hij wél wist: de volgende keer dat iemand vroeg wie de penalty wilde nemen, zou hij niet weglopen.

Hij zou eerst slikken. Dan ademhalen. En dan zeggen: “Ik.”

Hoofdstuk 5 - De man met het boekje

Een week na “de dag van de penalty” voelde het alsof er een klein steentje in Boaz’ schoen was blijven zitten. Het deed geen enorme pijn, maar hij vergat het geen moment.

Elke keer als hij een bal op de stip zag liggen - zelfs als het alleen maar bij een partijtje op het plein was - dacht hij even aan die ene bal die net naast de paal was gegaan.

Toch merkte hij ook iets anders. Hij liep niet meer weg als iemand grapte over penalties. Hij lachte soms zelfs mee. En op het plein schoot hij ze nu juist nóg vaker. Alsof hij de bal wilde laten weten dat híj de baas was, niet zijn angst.

EEN GEWONE ZATERDAG (DACHT HIJ)

Het leek een gewone wedstrijddag. De lucht was helder, het veld was droog, de lijnen strak gekalkt. Jong Nesselande zou thuis spelen tegen VV Parkzicht, een team dat bekendstond om hun snelle buitenspelers en hun luide ouders.

Boaz fietste samen met Amir naar het sportpark. De wind waaide zacht door hun haren, hun tassen bungelden ritmisch tegen de bagagedragers.

“Vandaag geen penalty’s, oké?” zei Amir met een scheve glimlach. “Liever een hattrick uit het spel,” grijnsde Boaz. “Maar als het moet, dan moet het.” “Je klinkt anders dan vorige keer,” merkte Amir op.

Boaz haalde zijn schouders op. “Ik heb ontdekt dat de wereld niet vergaat van één gemiste bal.” “Da’s waar,” knikte Amir. “En anders bouwen we er gewoon een nieuw op.”

Toen ze het sportpark opdraaiden, viel Boaz iets op. Er stond een man langs de lijn van hun veld, alleen, met een donkerblauw trainingsjack aan. Hij had een notitieblokje in zijn hand en keek aandachtig naar de warming-up van het team vóór hen. “Wie is dat?” vroeg Boaz. “Geen idee,” zei Amir. “Lijkt op iemand die vaak ‘hmm’ zegt.”

GERUCHTEN LANGS DE LIJN

In de kleedkamer hing de spanning al een beetje in de lucht nog vóór trainer Jan iets had gezegd. Tim zat op het bankje met grote ogen.

“Hebben jullie ‘m gezien?” fluisterde hij. “Wie?” vroeg Boaz, al vermoedend dat hij het antwoord al kende. “Die vent langs het veld,” zei Tim. “Mijn broer zegt dat dat een scout is van een grote club.”

Een paar jongens knepen hun ogen samen. “Echt? Van welke dan?” “ Geen idee,” zei Tim. “Maar hij heeft zo’n boekje. Scouts hebben altijd boekjes. En hij schrijft dingen op. Dat doen scouts ook altijd.”

“Mijn vader schrijft ook dingen op,” mompelde een verdediger. “Maar die is boekhouder.”

Er volgde een schaterlach door de kleedkamer, maar onder het lachen zat iets anders: onrust. Het idee dat iemand hen misschien kwam keuren, maakte de lucht dikker.

Toen Jan binnenkwam, merkte hij het meteen. “Wat is dit voor geheimzinnig gefluister?” vroeg hij. “Er staat iemand langs het veld,” zei Tim meteen. “Met een boekje.”

“O jee,” zei Jan, met overdreven grote ogen. “Een man met een boekje. Dat is gevaarlijk. Straks gaat hij schrijven dat jullie geweldig zijn.”

Enkele jongens gniffelden, maar Boaz zag dat Jan ook even naar buiten gluurde. Even maar. Dan draaide hij zich weer om.

“Luister,” zei Jan. “Of er nu iemand staat of niet, verandert niks. Jullie spelen voor jezelf, voor elkaar, en omdat je van voetbal houdt. Alles wat daar bijkomt, is mooi meegenomen, maar nooit het beginpunt. Begrepen?”

Er klonken wat halfhartige “ja’s”, maar Boaz’ hart sloeg toch een tikkeltje sneller. “Wat als…? dacht hij. Wat als dit mijn kans is?

WARMING-UP OP SCHERP

Buiten begonnen ze aan de warming-up. Boaz voelde dat hij scherper was dan anders. Zijn passen waren strak, zijn aannames stevig, zijn schoten hard.

Hij merkte dat hij af en toe een klein beetje naar de man met het notitieboekje keek. De man had grijs aan de slapen, een rustige blik en schreef af en toe iets op. Meer niet.

“Je kijkt te veel,” zei Amir opeens, terwijl ze samen dribbelden.

“Waarnaar?” vroeg Boaz, alsof hij het niet wist. “Naar hem,” zei Amir. “Straks struikel je nog over je eigen voeten en schrijft hij op: ‘kan niet lopen’.” Boaz lachte kort. “Ik wil gewoon… goed zijn, snap je?” “Ik snap,” zei

Amir. “Maar je was ook goed toen er nog geen man met boekje was.”

Die zin bleef even hangen.

AFTRAP MET BIJGEDACHTEN

De scheids floot, de wedstrijd begon.

Vanaf de eerste minuut wilde Boaz laten zien wat hij kon. Hij maakte scherpe loopacties, vroeg om de bal, dribbelde tegenstanders uit - soms met succes, soms niet. Maar elke keer als hij een goede actie maakte, kon hij het niet laten om heel even met zijn ogen naar de zijkant te schieten. Stond hij te kijken? Schreef hij iets op?

Na tien minuten kreeg Boaz de bal op de rand van de zestien. In plaats van breed te spelen op Tim, die vrij stond, draaide hij naar binnen, langs één man, langs nog één… en schoot. De bal vloog hoog over.

“Gast! Ik stond helemaal vrij!” riep Tim. “Ja, maar ik… ik dacht dat ik kon scoren,” mompelde Boaz. “Je denkt te veel aan jezelf,” bromde Tim, maar het spel ging alweer door.

Een paar minuten later onderschepte Boaz een pass op eigen helft. Een snelle counter lag open. Twee ploeggenoten renden mee, vrij op de vleugels. “Speel af!” schreeuwde iemand.

Boaz versnelde, voelde het gras onder zijn noppen, de wind langs zijn gezicht. Hij zag de ruimte, hij zag het doel, hij voelde de ogen langs de lijn.

Hij ging alleen.

Hij kapte een verdediger, maar vergat de tweede. Die stak zijn voet ertussen, tikte de bal weg, en de kans was voorbij.

“Boaz!” riep Jan vanaf de kant. “Knap dat je durft, maar kijk ook om je heen!”

Boaz knarste met zijn tanden. Hij wíst het. Maar iets in hem schreeuwde dat hij moest laten zien wat híj kon. Alsof de hele toekomst vastzat aan één soloactie.

EEN TEAM DAT PRUTTELT

De rest van de eerste helft ging op en neer. Parkzicht kreeg kansen, Jong Nesselande ook. Maar in plaats van samen sterker te worden, werd het team wat losser. Passes kwamen net niet aan, er werd meer gezucht dan aangemoedigd.

In de twintigste minuut kreeg Parkzicht een corner. De bal werd voorgegeven, stuiterde tussen een paar hoofden door en verdween via een knie in het doel.

“1–0,” zuchtte Amir. “Altijd die rommelgoals.”

Boaz voelde boosheid opkomen - niet zozeer op zijn team, maar op zichzelf. Hij had de wedstrijd naar zich toe willen trekken, maar tot nu toe was hij eerder een losse draad dan de verbindende factor.

Vlak voor rust kwam er toch nog een kans. Boaz werd in de voeten aangespeeld, draaide handig weg en zag Tim inlopen. Hij twijfelde een fractie van een seconde - zelf schieten of afleggen?

Hij legde af.

Tim haalde uit, strak en laag. De bal vloog onder de keeper door. “JAAAA!” brulden ze allebei.

“1–1!” riep iemand langs de lijn.

Ze vlogen elkaar om de nek. Even vergat Boaz de man met het boekje. Dit was wat hij het liefste deed: samen iets creëren dat niemand had kunnen doen in zijn eentje.

RUST MET SPIEGELS

In de kleedkamer was de sfeer dubbel. Opluchting om de 1–1, maar ook irritatie over gemiste kansen.

“Je houdt die bal te lang, Boaz,” zei Tim, niet onvriendelijk maar ook niet zacht.

“Ja,” voegde een verdediger toe. “We staan soms vrij, maar krijgen hem niet.” Boaz voelde zijn wangen

gloeien. “Ik dacht gewoon… soms dat ik…” “Dat hij kijkt,” vulde Amir in. “De man met het boekje.”

Er viel een korte stilte.

Jan ging op de bank zitten, zijn armen losjes over elkaar. “Zal ik jullie eens iets vertellen over mannen met boekjes?” vroeg hij. Een paar jongens keken op.

“Ze letten op of je goed kan voetballen,” zei Jan. “Maar ze letten minstens zo veel op iets anders.” “Op wat?” vroeg Boaz.

“Op hoe je met je team omgaat,” zei Jan. “Of je overspeelt als iemand beter vrij staat. Of je terug verdedigt als je net een actie hebt gemaakt. Of je je kop laat hangen na een fout, of dat je doorgaat.” Hij keek Boaz lang aan, maar zonder boosheid.

“Als jij straks bij een club komt waar iedereen goed kan voetballen,” ging hij verder, “waarom zouden ze dan iemand willen die vooral voor zichzelf speelt?”

Die vraag bleef hangen als een bal die je niet meteen durft aan te nemen.

Amir schraapte zijn keel. “Op het plein was jij de beste aanvoerder omdat je anderen liet scoren,” zei hij zacht. “Weet je nog? De finale van het buurttoernooi. Toen kreeg ik de bal ook van jou.”

Boaz voelde een steek. Hij wist nog precies hoe dat voelde: kiezen voor de pass in plaats van voor de schijnwerpers. En hoe goed dát had gevoeld.

“Maar wat als dit mijn enige kans is?” floepte hij eruit. “Wat als hij vandaag kijkt en nooit meer terugkomt?”

Jan glimlachte klein. “Als één dag je hele toekomst bepaalt, is het geen toekomst die je wil,” zei hij. “Dan waait alles om bij het eerste zuchtje tegenwind.”

Hij stond op. “Tweede helft spelen jullie zoals jullie zijn. Niet zoals je denkt dat een vreemde wil dat je bent. Afgesproken?”

Er gingen knikkende hoofden rond, aarzelend maar oprecht.

TWEEDE HELFT: TWEE SOORTEN MOED

Ze kwamen het veld op en Boaz voelde dat er iets in hem verschoven was. Zijn benen voelden nog steeds licht, maar zijn hoofd was rustiger. Hij besloot één ding: hij zou spelen alsof de man met het boekje er níet was. Alsof hij gewoon weer op het plein stond, met Amir, Tim en de rest.

Vanaf de aftrap speelde hij de bal vaak af. Kort, simpel, precies. Geen spectaculaire solo’s, maar slimme combinaties. Hij riep weer meer: “Dichtbij! Draai open! Goed zo!” in plaats van alleen maar “hier!” te schreeuwen.

In de 40ste minuut kreeg hij opnieuw een kans voor een solo. Hij kapte één man uit, had ruimte voor zich - maar zag in zijn ooghoek een ploeggenoot nog vrijer staan.

Zonder lang na te denken legde hij breed. De verdediger van Parkzicht zat ertussen, maar raakte de bal zo verkeerd dat zijn eigen keeper hem maar net kon pakken. “Goed idee,” riep Jan. “Volgende keer is hij wél goed.”

Boaz knikte. Het voelde anders. Minder vuurwerk misschien, maar stabieler. En hij merkte dat zijn teamgenoten reageerden: er kwamen meer loopacties, meer vertrouwen.

Toch bleef het lang 1–1. Beide teams kregen kansen, beide keepers hielden hun ploegen overeind. De man met het boekje bleef onbewogen langs de lijn staan, af en toe schrijvend, af en toe stil.

Met nog vijf minuten op de klok kreeg Jong Nesselande een vrije trap net buiten de zestien. Niet echt een perfecte schietpositie, maar dicht genoeg om gevaarlijk te worden. “Wie neemt ‘m?” vroeg iemand.

Boaz stapte automatisch naar voren. “Ik wel.” Amir keek hem aan. “Weer een belangrijk moment,” fluisterde hij. “Maar dit is geen penalty. Dit is gewoon jij en een muur.”

Boaz lachte. “Ja, en een keeper. En mijn ego.”

Hij nam de vrije trap niet spectaculair. Hij koos bewust voor een scherpe, lage bal richting de eerste paal, in de hoop dat iemand hem zou aanraken.

Tim deed precies dat. Hij tikte de bal heel licht door met zijn teen. Genoeg om de keeper in de war te brengen.

De bal rolde in het doel. “2–1!” schreeuwde iemand.

Het veld ontplofte in vreugde. Jongens sprongen door elkaar, armen om elkaars schouders, gejuich, gelach.

“Wat een bal, Boaz!” riep Tim. “Weer een assist!”

Boaz voelde een warme golf door zich heen trekken. Hij had ‘m niet zelf gemaakt, maar hij wíst dat deze goal net zo goed van hem was. En misschien voelde dat nog wel beter.

NA HET FLUITSIGNAAL

De scheids floot af met 2–1 op het bord. Een belangrijke overwinning. Jong Nesselande had niet alleen Parkzicht verslagen, maar ook hun eigen zenuwen.

Toen ze het veld afliepen, ving Boaz een blik van de man met het notitieboekje. De man knikte hem kort toe. Geen grote glimlach, geen applaus. Gewoon een knik. En hij schreef nog iets op.

“Hij heeft je gezien, hoor,” zei Tim, die naast hem liep. “Misschien,” zei Boaz. “Je was goed,” zei Amir. “Niet alleen met je voeten.” Boaz keek hem aan. “Hoe bedoel je?”

“Je was weer team-Boaz,” zei Amir. “Daar hou ik meer van dan solo-Boaz.” Boaz glimlachte schuin. “Ik ook eigenlijk.”

In de kleedkamer was de sfeer levendig. Er werd nagepraat, de doelpunten werden drie keer opnieuw beschreven, iedereen had ergens een assist bij gegeven, als je de verhalen moest geloven.

Jan kwam binnen, klapte in zijn handen voor stilte. “Goed gespeeld,” zei hij. “Het was niet perfect, maar jullie hebben als team een stap gezet. Daar ben ik trots op.”

Hij keek even naar Boaz. “En of er nou iemand langs de lijn stond of niet… ik heb vandaag gezien dat jullie weten wie jullie zijn in het veld. Hou dat vast.”

Niemand durfde te vragen wat de man met het boekje had gezegd. Misschien was dat ook niet het belangrijkste.

EEN GESPREK AAN DE RAND

Toen de meeste kinderen al naar huis waren, bleef Boaz nog even hangen. Hij liep naar zijn fiets, maar zijn ogen zochten onbewust de man met het notitieblokje. Die

stond nog steeds bij het hek, alsof hij op iemand wachtte - of gewoon de laatste kinderen weg wilde zien fietsen.

Boaz haalde diep adem en stapte op hem af. “Ehm… meneer?” begon hij. De man draaide zich om en glimlachte vriendelijk. “Ja?” “Bent u… eh… iemand?” vroeg Boaz, en hij voelde meteen hoe dom dat klonk.

De man lachte zacht. “Iedereen is iemand, toch?” Boaz bloosde. “Ik bedoel… van een club of zo.”

De man knikte. “Ik kijk inderdaad rond voor een club,” zei hij. “Maar ik kom niet hier om kinderen zenuwachtig te maken. Ik kom kijken wie van jullie van voetbal houdt, niet alleen van winnen.” Boaz kneep zijn ogen even samen. “En… wat heeft u gezien?”

De man haalde zijn schouders op. “Een team dat eerst wat van slag was, en daarna beter ging samenwerken. Een jongen die in het begin te graag zelf wilde shinen, en daarna mooie passes gaf.” Boaz slikte. “Die jongen… was ik.”

“Dat had ik al door,” zei de man, nog steeds vriendelijk. “Je hebt iets in je spel. Maar weet je wat ik het interessantst vond?”

Boaz schudde zijn hoofd. “Dat je durfde te veranderen terwijl de wedstrijd bezig was,” zei de man. “Veel volwassenen kunnen dat nog niet eens.”

Boaz wist niet goed wat hij moest zeggen. “Dus… bent u onder de indruk of niet?”

De man lachte opnieuw. “Ik ben nieuwsgierig,” zei hij. “En nieuwsgierigheid is een goed begin. Blijf zo spelen. Voor jezelf én voor je team. Dan zien we elkaar misschien nog weleens.” Hij stak zijn hand uit. “Ik ben Mark trouwens.” “Boaz,” zei Boaz, en hij schudde zijn hand.

THUIS IN GEDACHTEN

Op weg naar huis voelde Boaz de wind door zijn haren en de adrenaline langzaam uit zijn lijf trekken. Hij dacht aan het woord dat de man had gebruikt: nieuwsgierig.

Thuis gooide hij zijn tas in de gang. Zijn vader kwam uit de keuken. “En?” vroeg hij. “2–1 gewonnen,” zei Boaz. “Ik had een assist.” “Mooi,” glimlachte hij. “Weer geen penalty?”

“Gelukkig niet,” lachte Boaz. “Maar er stond wel een man langs de zijlijn met een boekje.” “O ja?” vroeg zijn vader, terwijl hij zijn handen afdroogde. “En wat schreef hij?”

Boaz haalde zijn schouders op. “Geen idee. Maar hij zei dat hij nieuwsgierig was.” “Dat klinkt beter dan ‘teleurgesteld’,” zei zijn vader. “En nieuwsgierig betekent dat het verhaal nog niet af is.”

Later die avond, op zijn kamer, pakte hij zijn notitieboekje erbij.

De dag van de man met het boekje:
1. Ik wilde eerst alles zelf doen.
2. Dat werkte niet.
3. Toen speelde ik weer voor het team.
4. Dat werkte wel.
5. Iemand met een boekje vond dat interessant.
6. Maar nog belangrijker: ik vond het zelf beter voelen.

Hij keek naar de poster van Sjakie Meulemans. “Als jij scouts had,” fluisterde hij, “hadden ze dan ook opgeschreven dat je anderen beter maakte?”

Het antwoord kende hij eigenlijk al.

Boaz legde zijn pen neer, ging languit op zijn bed liggen en staarde naar het plafond.

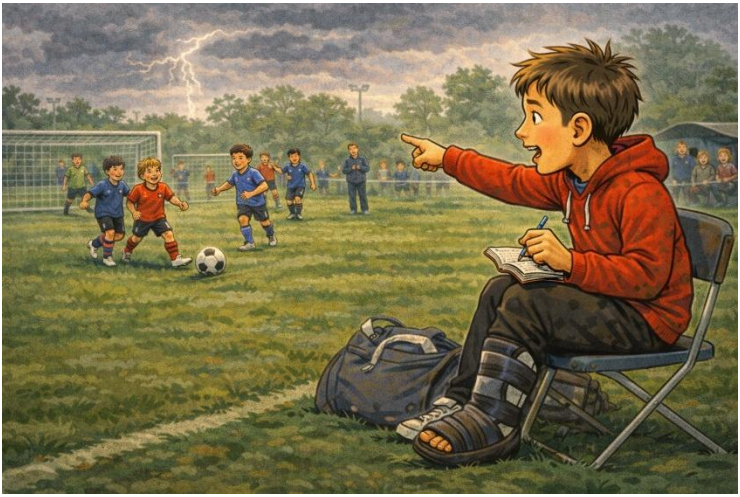
Prof worden bleef zijn droom. Maar hij begon te begrijpen dat de kortste weg daarheen niet altijd de snelste solo was, maar soms juist een omweg via een mooie pass.

En ergens, diep vanbinnen, voelde hij een klein nieuw droomzaadje groeien. Een droom waarin hij niet alleen zelf speelde, maar later misschien ook aan de zijkant stond, met een boekje. Niet om kinderen zenuwachtig te maken, maar om te zien hoeveel ze van het spel hielden.

Maar dat was nog ver weg. Morgen was er weer gewoon pleinvoetbal.

En daar, wist Boaz, begon alles.

Hoofdstuk 6 - De stille week

Boaz had het gevoel dat alles eindelijk een beetje klopte. De penalty-misser deed minder pijn, de man met het boekje was niet langer een nachtmerrie maar een soort vraagteken in de lucht, en op het plein liep het als een trein.

Hij voelde zich sterker, rustiger, bijna… oud. Tien-en-een-halve, dacht hij trots. Dan ben je geen kind meer, maar ook nog geen grote.

Het was woensdagmiddag, school was net uit, en de lucht hing grijs boven Rotterdam-West. Niet dreigend zoals bij de regenwedstrijd, meer als een saaie deken waar toch voetbal doorheen moest.

“Partijtje?” riep Tim al vanaf de poort. “Altijd,” riep Boaz terug.

Amir kwam er ook aan gefietst, zijn tas slingerend aan het stuur. “Ik heb nieuwe veters,” zei hij serieus. “Ze zijn rood, dat is vast snel.” “Dan moet jij vandaag in de spits,” grijnsde Boaz. “Rode veters zijn officieel aanvallersveters.”

Ze lachten en fietsten samen naar het pleintje, waar al een paar kinderen aan het schieten waren op de geïmproviseerde stoelen-goals. De tegels waren bijna droog, alleen hier en daar lag nog een donkere vlek van de regen eerder die week.

DE EERSTE DUELS

“Teams maken!” riep Boaz zodra hij zijn tas neergooide.

Ze deelden zich op in twee ploegen: Boaz en Amir samen, met nog drie anderen, tegen Tim en zijn kamp.

De afspraken waren simpel, zoals altijd: wie twee keer wint, blijft staan; de verliezers wisselen door met de kinderen die nog langs de kant zaten.

Het spel begon fel. Boaz voelde de bal aan zijn voet en wist: vandaag zit hij goed. Hij speelde één-tweetjes met Amir, kapte tegenstanders, zette af en toe een trucje in - geen show, gewoon omdat het fijn voelde. De anderen riepen, lachten, gleden soms uit over een losse steen.

Na een paar minuten stond het al 2–0 voor het team van Boaz en Amir. De zon prikte heel even door het wolkendek, alsof iemand een spotje aanzette.

“Rustig aan,” hijgde Tim. “We moeten nog lang.” Boaz grijnsde. “We zijn net begonnen.”

Hij voelde zich licht. Zijn benen deden precies wat hij wilde, zijn hoofd was helder. Dit was zijn plek: geen publiek, geen man met blad, alleen de echo van hun stemmen tussen de flats.

HET MOMENT

Het gebeurde in een seconde. Zo’n seconde waarvan je later precies weet hoe alles eruitzag, rook en klonk.

Tim kwam met de bal door het midden. Boaz zette een tackle in - niet hard, maar fel - en raakte de bal net niet goed. De bal schoot weg, een kluwen voeten volgde. Iemand stapte uit, iemand stapte in.

En toen voelde Boaz een zware schoen op zijn enkel landen. Niet zacht. Niet een klein tikje. Een echte, volle stap.

Er klonk een doffe klap. Boaz’ voet klapte een beetje door naar binnen. De wereld verschoof.

Een scherpe pijn schoot door zijn enkel, alsof er iemand met een mes in prikte. Zijn maag trok samen. Zijn been

wilde niet meer. Hij viel. “Ho!” riep iemand. “Boaz!” schreeuwde Amir.

De tegels waren koud tegen zijn handen. Zijn enkel gloeide. Hij probeerde op te staan, maar zodra hij een beetje druk op zijn voet zette, schoot de pijn als een bliksem door zijn been. “Niet… niet doen,” hijgde hij. “Au…”

STILTE OP HET PLEIN

Het was even alsof het hele pleintje zijn adem inhield. De kinderen stonden in een kring om hem heen, ineens niet meer voetballers maar geschrokken toeschouwers. Tim stond bleek naast hem. “Ik… ik stapte per ongeluk,” stamelde Tim. “Ik wou de bal… ik zag je niet…”

Boaz klemde zijn kaken op elkaar. Zijn ogen prikten. Hij wilde stoer zijn, maar tranen sprongen toch in zijn ogen. Niet alleen van de pijn, maar ook van iets anders: een vaag, beginnend besef dat dit niet zomaar een schrammetje was.

Amir knielde naast hem neer. “Laat me even kijken,” zei hij zacht. “Je bent geen dokter,” zei Boaz, maar hij liet hem toch zijn voet aanraken.

Amir drukte heel voorzichtig langs de enkel. Bij één punt schoot de pijn omhoog als een vuurpijl. “Daar,” siste Boaz.

“Hij is meteen dik,” zei iemand.

Jazeker. Rond zijn enkel ontstond al een bult die niet hoorde bij voetbal, maar bij pech.

“Misschien is het gewoon een beetje gekneusd,” mompelde Boaz, meer tegen zichzelf dan tegen de rest. “Misschien moet je even zitten,” zei Amir.

“Hij zit al,” fluisterde iemand.

Een paar oudere jongens boden aan hem naar huis te helpen tillen. Boaz wilde eerst protesteren – hij was Boaz, hij liep zelf wel – maar één blik op zijn voet overtuigde hem dat stoer zijn nu echt dom was.

Met één arm om Amir en één om Tim hinkte hij het pleintje af. Elke stap was een kleine steek. “Sorry,” zei Tim voor de derde keer. “Was geen opzet,” hijgde Boaz. “Volgende keer mik je op de bal, niet op mijn carrière.”

Er ging een golfje opgeluchte lach door de groep. Zelfs Boaz glimlachte kort. Maar vanbinnen was hij stil.

DE HUISARTS

Zijn moeder schrok zich rot toen ze hem zag. “Wat is er gebeurd?” riep ze. “Bal. Voet. Tegel. Enkel,” somde Boaz op, met een gezicht dat daar nog wat woorden aan toevoegde.

“Lopen?” vroeg ze. “Niet echt lekker,” gaf hij toe.

Binnen tien minuten zaten ze in de wachtkamer van de huisarts. De stoelen waren hard, de klok tikte luid. Boaz wiebelde voorzichtig met zijn goede voet en probeerde niet naar beneden te kijken.

De dokter bekeek zijn enkel, draaide er voorzichtig aan, drukte op verschillende plekken. “Auw!” riep Boaz bij dezelfde plek als op het plein. Zijn moeder kneep zacht in zijn hand.

“Het is niet gebroken, denk ik,” zei de dokter uiteindelijk. “Maar wel flink gekneusd. Misschien een flinke verrekking van de banden.” “Hoe lang…?” begon Boaz.

“Minstens twee weken geen voetbal,” zei de dokter. “Misschien drie. Rust, koelen, hoog leggen. En vooral: niet koppig doen.”

“Dus geen training?” vroeg Boaz, alsof het misverstand was.

“Geen training,” bevestigde de dokter. “Geen wedstrijd?” probeerde Boaz. “Zeker geen wedstrijd,” zei de dokter. “Geen straatvoetbal?” piepte Boaz. De dokter glimlachte zwak. “Geen straatvoetbal.”

Het was alsof iemand de pauzeknop van zijn leven indrukte. Alles wat draaide - trainingen, wedstrijden, plein, dromen - stond ineens stil.

THUIS OP DE BANK

Thuis lag hij op de bank met zijn enkel op een kussen en een zak met bevroren erwtjes ertegenaan. Zijn moeder liep af en toe voorbij, zette thee neer, plukte wat pluis van zijn trainingsbroek. “ Het komt goed,” zei ze. “Dit hoort bij sport.”

Boaz staarde naar het plafond. “Ja, maar waarom voelt het dan alsof alles stopt?” “Je bent even uit de wedstrijd,” zei zijn moeder. “Niet uit het leven.”
Dat klonk mooi, maar het hielp niet meteen.

Zelfs het geluid van kinderen die buiten speelden, klonk ineens anders. Normaal hoorde hij daar het ritme van een bal in, de roep “pas!” of “ja!”. Nu klonk het als een feestje waar hij niet voor was uitgenodigd.

Die avond kwam Amir langs met een zak chips en een veel te vrolijke blik. “Je ziet eruit alsof je net 10–0 hebt verloren,” zei hij, terwijl hij zijn schoenen uittrapte. “Zo voelt het ook,” mopperde Boaz.

Amir ging op de leuning van de bank zitten. “Dokter zegt?” “Twee weken rust. Misschien drie.” Amir floot zachtjes. “Dat is… veel wedstrijden.” “En veel pleintjes,” voegde Boaz eraan toe. “En veel huiswerk,” grapte Amir.

Boaz wierp hem een boze blik toe. “Je helpt echt niet.”

“Grapje,” zei Amir. Hij keek even naar Boaz’ enkel. “Je mag wel boos zijn hè. Of verdrietig. Hoeft niet stoer.” “Ik ben niet… verdrietig,” zei Boaz, en hij voelde meteen dat het niet klopte. “Oké, misschien wel.”

Amir knikte. “Ik dacht ooit dat ik nooit meer zou voetballen, toen ik nog daar woonde,” zei hij zacht. “En nu ben ik hier. Soms denk je dat iets voorgoed is, en dan is het gewoon even pauze.”

Boaz keek hem aan. “Maar dit is wel een hele stomme pauze.” “Ja,” zei Amir. “Echt een stomme.”

DE EERSTE TRAINING LANGS DE LIJN

De volgende dag was er training. Boaz had besloten niet te gaan. Hij wilde niet kijken naar iets waar hij niet aan mee kon doen. Beter thuis zitten en aan niets denken, vond hij.

Maar Amir dacht daar anders over. “Kom op,” zei hij aan de voordeur. “Je hoeft niet te rennen. Je hoeft alleen maar te kijken.” “Ik wil niet kijken,” mompelde Boaz.

“Trainer Jan zei dat hij je graag langs de zijlijn ziet,” voegde Amir toe. “Hij noemde je ‘hulpcoach’.” Boaz snoof. “Ik ben tien, geen opa langs de lijn.” “Precies,” zei Amir. “Dus in plaats van mopperende opa ben jij roepende Boaz. Kom nou.”

Na vijf minuten zeuren, smeken en een beetje uitlachen, liet Boaz zich verleiden. Met een oude trainingsbroek

over zijn geblesseerde enkel en een hoodie aan liep hij - hinkend en wel - naar het sportpark.

Aan de rand van het veld stond Jan al klaar. “Daar is mijn assistent,” zei hij vrolijk. “Ik dacht al dat je het niet kon laten.”

“Amir dwong me,” mopperde Boaz. “Goede assist van Amir dan,” zei Jan. “Luister, je speelt even niet, maar je ogen doen het nog, toch?” “Denk het wel,” zei Boaz.

“Mooi,” zei Jan. “Dan wil ik dat je vandaag let op drie dingen: wie staat er vrij, wie helpt wie, en wie laat zijn kop hangen na een fout. Daarna vertel jij mij wat je gezien hebt.” “Dus… ik moet kijken?” vroeg Boaz. “Je moet kijken als een trainer,” zei Jan. “Is weer andere spier.”

Er ging iets kriebelen in Boaz’ buik. Het idee dat hij ergens anders goed in kon zijn dan in rennen en schieten, was nieuw.

KIJKEN MET ANDERE OGEN

De training begon. Boaz zat op een klapstoeltje aan de zijlijn, zijn enkel op een tas. In zijn handen had hij – op aandringen van Jan – een klein schrijfblokje en een pen.

“Alsof ik een scout ben,” mompelde hij. “Ja,” zei Jan. “Maar dan eentje die deze kinderen al kent.”

Boaz keek. In het begin vooral omdat het moest. Hij zag dat Tim weer zat te stuntelen met zijn sokken, dat een verdediger altijd net een stap achter de rest liep, dat Amir soms te voorzichtig was bij uitkomen. Maar na een tijdje begon hij meer te zien.

“Waarom speelt hij die bal daarheen?” vroeg hij zacht tegen zichzelf, terwijl hij naar het positiespel keek. Hij zag hoe ruimte ontstond, hoe iemand soms een gat trok waar een ander in kon duiken. Hoe het hele elftal verschoof als één iemand uit positie liep. Dingen waar hij midden in het spel nooit zo op had gelet. Af en toe riep hij iets.

“Tim, je kan ook draaien!” “Roep om de bal, hij hoort je niet!”

“Amir, hup, klein stukje naar voren, dan heb je beter zicht!”

Jan glimlachte langs de zijlijn. “Niet slecht, assistent,” zei hij. “Je ziet dingen die je als speler soms mist.” “Als speler ben ik te druk bezig met ademhalen,” gaf Boaz toe.

EEN ONVERWACHTE BLIKSEM

Halverwege de training begon het te rommelen in de lucht. Donkere wolken pakten zich samen boven het sportpark, een eerste zachte donder rolde in de verte.

“Gaat het onweren?” vroeg iemand. “Beetje waarschijnlijk,” zei Jan. “Zolang het nog ver weg is, trainen we door.”

De kinderen speelden een partij. Boaz zat op het puntje van zijn stoeltje, roepend, kijkend, analyserend. Hij voelde zich bijna als een ‘echte’ trainer.

Toen schoot er ineens een felle bliksemschicht door de lucht, dichterbij dan hij had gehoopt. Een paar seconden later volgde een harde knal. “Oké, nú is het klaar,” riep Jan. “Allemaal van het veld af! We gaan naar binnen!” Kinderen renden van het veld, sommigen giechelend, sommigen geschrokken. In de kleedkamer was het een kakofonie van stemmen.

“Zo! Dat was dichtbij!” “Heb je die flits gezien?!” “Als die paal geraakt wordt, springen we allemaal drie meter de lucht in!”

Jan liet ze even uitrazen en klapte toen in zijn handen voor stilte. “Luister,” zei hij. “Ik baal dat we moeten stoppen, maar veiligheid eerst. Morgen weer beter.”

Hij keek naar Boaz. “En, assistent? Wat heb je gezien vandaag?” Boaz dacht even na. “Dat Tim beter speelt als iemand hem zegt waar hij heen moet,” begon hij. “Dat Amir vaak twijfelt of hij moet komen of blijven. En dat onze verdediger rechts altijd te ver naar binnen staat, dan ontstaat er ruimte.”

Jan knikte langzaam. “Niet slecht,” zei hij. “Zie je wat je aan het doen bent?” “Nou?” vroeg Boaz. “Je coacht,” zei Jan. “Zonder dat je het doorhad.”

Boaz voelde een vreemde trots. Niet het soort trots van een doelpunt, meer een rustige, warme soort.

EEN ANDER SOORT DROOM

Die avond lag Boaz weer op de bank met zijn enkel op het kussen. De pijn was er nog, maar leek minder hard te schreeuwen nu zijn hoofd gevuld was met andere dingen.
Amir appte een foto van zijn modderige keepershandschoenen met de tekst: “Trainer, wat vond u van mijn redding?” Boaz glimlachte en typte terug: “Duidelijk vooruitgang, maar je voetenwerk kan beter.”

Zijn vader kwam naast hem zitten. “Je zag er anders uit toen je thuiskwam,” zei hij. “Minder chagrijnig.”

“Ik was vandaag… assistent,” zei Boaz. “Jan liet me kijken en dingen roepen.” En?” vroeg hij.

“Het was best gaaf,” gaf hij toe. “Je ziet het spel anders. En iedereen luisterde ook echt soms.”

Dus je kunt voetballer én trainer zijn,” zei zijn vader. “Misschien wel ja,” mompelde Boaz. “Als mijn enkel weer normaal doet, kan ik allebei zijn.”

Later die avond, in zijn kamer, pakte hij zijn notitieboekje erbij. Hij sloeg een nieuwe bladzijde om en schreef:

Blessure & bliksem:
1. Ik haat het om stil te zitten.
2. Maar ik heb gezien dat voetbal niet alleen in mijn voeten zit.
3. Ik kan ook kijken, denken, roepen.
4. Trainers zijn eigenlijk spelers met een ander soort schoenen.
5. Misschien ben ik later wel allebei geweest.

Hij legde zijn pen neer en keek naar de poster van Sjakie Meulemans. “Was jij ooit geblesseerd, Sjakie?” fluisterde hij. “En heb jij toen ook langs de kant gestaan te schreeuwen?”

Hij kreeg geen antwoord, natuurlijk. Maar hij stelde zich voor hoe een jonge Sjakie langs een veld stond, handen aan zijn mond, roepend: “Dichtschuiven! Hou de lijn!”

Boaz glimlachte. Zijn enkel deed nog pijn. Hij miste het geluid van zijn eigen noppen op het veld. Maar ergens, diep vanbinnen, voelde hij dat deze pauze hem iets gaf wat hij anders misschien nooit had ontdekt.

Morgen zou hij weer langs de lijn zitten. Als assistent. Als leerling-trainer. En zodra zijn enkel het toeliet, zou hij weer het veld opgaan. Met één droom erbij.

Hoofdstuk 7 - De Spartadag

Boaz werd wakker nog vóór zijn wekker ging. Zijn hart bonkte al alsof hij de 90ste minuut inging met 2–2 op het bord. Vandaag was het zo ver: de Spartadag. Niet zomaar een rondleiding, niet zomaar een wedstrijd kijken, maar écht naar binnen, achter de schermen, in de wereld waar hij 's avonds in slaap over droomde.

Hij lag even stil in bed, kijkend naar de poster van Sjakie Meulemans boven zijn kussen. "Vandaag kom ik dichterbij, Sjakie," fluisterde hij. "Niet alleen op tv, maar echt."

OCHTENDSPANNING

Beneden in de keuken rook het naar geroosterd brood. Zijn moeder stond bij het aanrecht, zijn Spartasjaal lag al klaar over een stoel.

“Zo, topfit?” vroeg ze. “Topzenuwachtig,” zei Boaz. “Maar dat is beter dan niks.”

Hij smeerde zijn boterham haastig, zonder echt te proeven. Zijn gedachten waren al drie metro verderop, bij de ingang van het stadion. De envelop lag op tafel: twee kaarten voor een speciale Spartadag, gewonnen met een prijsvraag die hij en Amir samen hadden ingevuld.

De vraag was geweest: “Wat betekent Sparta voor jou?” Boaz had geschreven: “Alles wat met dromen, doorzetten en samen spelen te maken heeft.” Amir had erbij gezet: “En friet na de wedstrijd.” Kennelijk had iemand daar om moeten lachen.

Amir komt je zo halen,” zei zijn moeder. “En geen sprintjes vandaag, hè. Je enkel is net weer een beetje oké.” “Alleen mentale sprintjes,” beloofde Boaz.

Het belletje klonk. Toen hij de deur opendeed, stond Amir daar met een Sparta-petje op en een brede grijns. “Ben je klaar om beroemd te worden?” vroeg Amir. “Eerst maar eens om niet flauw te vallen,” zei Boaz.

DE REIS NAAR HET STADION

De tramrit naar het stadion voelde anders dan op gewone dagen. Boaz kende de route, maar vandaag leken de straten meer kleur te hebben, de gebouwen hoger, de mensen vrolijker. Ze zaten tegenover elkaar, de envelop tussen hen in.

“Wat als we straks spelers zien?” zei Amir. “Dan doe ik alsof het heel normaal is,” zei Boaz. “En als ik dan weer thuis ben, ga ik gillen in mijn kussen.” Amir lachte. “Deal.”

Bij het uitstappen torenden de lichtmasten van het stadion boven hen uit, als reuzen die over de stad waakten. Het rood-witte logo van Sparta glimlachte in het bleke zonlicht.

“Wauw,” zei Boaz zacht. Hij had het stadion al vaker gezien, maar vandaag voelde het anders. Dichterbij. Niet als fan op de tribune, maar als gast.

DE POORT DOOR

Bij de ingang stond een man in een Sparta-jack met een lijst.

“Naam?” vroeg hij. “Boaz,” zei Boaz. “En Amir. Wij hebben die prijsvraag gewonnen. Over dromen, doorzetten en friet.”

De man keek op zijn lijst en knikte. “Jullie zijn erbij. Welkom bij Sparta, mannen.” Ze kregen een bezoekerspasje om hun nek, met daarop een klein Spartalogo en het woord ‘Gast’.

“Bijna ‘speler’,” fluisterde Boaz. “Volgende keer,” fluisterde Amir terug.

Ze sloten aan bij een kleine groep kinderen en ouders. De gids, een vrouw met een Spartasjaal en een luide stem, stelde zich voor als Karin.

“Vandaag laat ik jullie plekken zien waar normaal alleen spelers en staf mogen komen,” zei ze. “En als je goed oplet, leer je misschien nog iets over wat het betekent om hier te spelen.” Boaz’ oren gingen als vanzelf op scherp bij het woord ‘leren’.

DE CATACOMBEN

Ze liepen door een gang die rook naar wasmiddel, zweet en een vleugje gras. Aan de muur hingen foto’s van oude elftallen. Boaz herkende sommige gezichten: oud-helden, trainers, zelfs een paar die zijn moeder weleens noemde.

En daar - iets verderop aan de muur - was hij. Sjakie Meulemans. De foto was een beetje vergeeld, maar de blik in zijn ogen was scherp.

“Dat is hem,” fluisterde Boaz. “Je held?” vroeg Karin, die het had gehoord.

Boaz knikte. “Sjakie was niet de meest sierlijke speler,” zei Karin. “Maar hij gaf nooit op en hij zorgde ervoor dat anderen beter werden. Daarom hangt hij hier nog steeds.”

De woorden klonken als een echo van wat Jan en de scout - Mark - eerder hadden gezegd. Boaz voelde een warme rilling langs zijn rug.

In de kleedkamer keek hij zijn ogen uit. Langs de muren waren banken, erboven haakjes met rugnummers. De groene vloer, de tactiekbordjes, de manden met ballen - alles ademde één ding: dit is geen museum, dit is waar dingen gebeuren.

“Hier zitten de spelers voordat ze het veld op gaan,” zei Karin. “Sommigen zijn stil, anderen maken grapjes, sommigen luisteren muziek. Maar als ze naar buiten lopen, zijn ze één team.”

Boaz ging heel even op een bank zitten. Hij voelde bijna de zenuwen die hier op wedstrijddagen moesten rondzweven. “Stel dat mijn naam ooit op zo’n haakje hangt,” dacht hij. Hij durfde het niet hardop te zeggen.

DE ONTMOETING

Na de rondleiding door de gangen en de kleedkamer leidde Karin de groep naar een kleine ruimte naast het

veld. Daar stond al iemand te wachten: een man van een jaar of zestig, met grijs haar, een zachte buik en ogen die lachten.

“Dit is Henk,” zei Karin. “Hij heeft hier jaren gespeeld. Niet in deze tijd, maar in de tijd van Sjakie en co.” Henk zwaaide.

“Jullie willen vast weten hoe het is om hier te spelen,” zei hij. “Maar ik ga jullie eerst iets anders vertellen: hoe het is om hier te stoppen.”

De kinderen keken even verbaasd. Dit was niet het heldenverhaal dat ze verwachtten.

“Toen ik jong was,” begon Henk, “dacht ik dat ik altijd voetballer zou blijven. Mijn hele leven. Maar lichamen worden ouder. Knieën gaan protesteren. Op een dag kon ik niet meer wat ik wilde.”

Boaz voelde een knoop in zijn maag. Hij dacht aan zijn enkel, aan de angst dat alles ooit stopt.

“Maar weet je wat ik toen ontdekte?” zei Henk. “Dat ik het spel nog steeds net zo mooi vond. En dat ik dat gevoel kon doorgeven door jeugd te trainen. Niet in volle stadions, maar op trainingsvelden, in de regen, met kinderen zoals jullie.”

Hij keek de groep rond.

“Een club leeft niet alleen van goals. Maar ook van mensen die anderen iets leren. Van spelers die team worden. Van trainers die kinderen zien groeien.”

Hij glimlachte naar Boaz en Amir. “Wie van jullie droomt ervan om prof te worden?” vroeg hij. Bijna alle handen gingen omhoog. Boaz’ hand schoot vanzelf omhoog, sneller dan zijn gedachten.

“Mooi,” zei Henk. “Hou die droom vast. Maar denk ook eens aan de vraag: wat als je geen prof wordt? Hou je dan nog van voetbal?” Boaz slikte. De vraag bleef in de lucht hangen.

Amir stak zijn hand op. “Ik denk het wel,” zei hij. “Zelf als ik oud ben, wil ik nog met mijn kinderen op een veldje spelen.” Henk lachte breed. “Dat is het goede antwoord.”

DE CLINIC

Daarna was het tijd voor het leukste deel: de mini-clinic op het veld. Niet op het grote veld, maar op een trainingsveld ernaast, met doelen, pionnen en een paar jeugdtrainers die hen opwachtten.

Boaz voelde het gras onder zijn schoenen toen ze naar buiten liepen. Dit was geen pleintegel, geen modderplas - dit was echt gras, strak gemaaid, veerkrachtig. Hij zou bijna zijn enkel vergeten als hij niet af en toe een klein protestsignaaltje voelde.

“Rustig aan met sprintjes,” waarschuwde Amir. “Ja, mam,” lachte Boaz.

De trainers verdeelden de kinderen in groepjes. Boaz en Amir kwamen samen in een groep met een jonge Sparta-trainer met stoppelbaard en gefronste wenkbrauwen, die zich voorstelde als Roy maar al snel “meneer” werd genoemd.

“Vandaag gaan we twee dingen doen,” zei Roy. “Techniek en samenspel. Laat maar eens zien wat je kan, maar vergeet niet om te kijken naar anderen.”

Boaz voelde zich meteen thuis. De oefeningen leken op dingen die hij eerder had gedaan, maar dan net sneller, strakker, met meer precisie. Solodribbel langs pionnen, kleine partijtjes in een vak, één-tweetjes op snelheid.

Hij merkte dat hij misschien door die blessureperiode - automatisch meer praatte in het veld. “Hier!” “Draai open!” “Mooi zo!”

Roy keek een paar keer op bij zijn geroep.

In een van de laatste partijtjes gaf Boaz een schitterende pass tussendoor naar Amir, die de bal rustig in het kleine doeltje tikte. Roy floot. “Goed gezien,” zei hij tegen Boaz. “Je had ook zelf kunnen schieten.”

“Ik zag hem beter staan,” zei Boaz. “Dat is precies het verschil tussen een speler die alleen wil schitteren en een speler die het hele team beter maakt,” zei Roy.

Boaz voelde zijn wangen warm worden. Die zin kwam hem verdacht bekend voor.

OP DE TRIBUNE

Na de clinic mochten ze nog een uurtje in het stadion zitten, op echte stoelen, terwijl een paar jeugdteams een oefenwedstrijd speelden. Het stadion was niet vol, maar de echo van stemmen, ballen, coaches en fluitjes vulde de ruimte.

Boaz zat naast Amir, zijn handen op de rand van de stoel, zijn ogen strak op het veld. “Stel je voor dat we ooit daar beneden spelen,” zei Amir zacht. “Of daar beneden staan te coachen,” zei Boaz. Amir keek hem verbaasd aan. “Te coachen?”

Boaz haalde zijn schouders op. “Sinds mijn enkel… ik merk dat ik kijken en praten ook leuk vindt. Niet zo leuk als zelf spelen, maar… bijna. Misschien allebei later.”

Amir knikte langzaam. “Jij als trainer bij Sparta. Ik als keeper. Kan ik je dan boos maken als ik niet luister?” “Dat doe je nu al,” lachte Boaz. “Dus dat komt goed.”

Ze zwegen even, kijkend naar het spel. De patronen, de ruimtes, de loopacties. Boaz zag dingen die hij een jaar geleden niet had gezien. “Denk je dat Sjakie hier ooit zat zo?” vroeg hij.

“Denk het wel,” zei Amir. “Misschien zat hij naast een jongen die later trainer werd.” Boaz glimlachte.

DE BELOFTE

Aan het einde van de dag verzamelden ze nog één keer in een kleine ruimte. Karin bedankte iedereen, de kinderen kregen een kleine goodiebag: een Sparta-kalender, een sleutelhanger en een handtekeningenkaart van het huidige team.

“En onthoud,” zei Karin, “als jullie blijven trainen, dromen en samenwerken, zien we jullie misschien ooit terug. Als speler, als trainer, als vrijwilliger… Sparta is groot genoeg voor veel soorten dromen.”

Op weg naar buiten bleef Boaz even staan in de spelerstunnel. Het was leeg, stil. De lichtinval was zacht, alsof het hele stadion ademhaalde.

Hij liep een paar stappen naar voren, tot waar normaal de spelers het veld op komen. Amir bleef net achter hem staan.

“Zeg maar,” fluisterde Amir. “Je wilt iets zeggen, ik zie het.”

Boaz keek naar de groene rechthoek voor hem, naar de tribunes, naar de lucht boven het dak. “Eén keer wil ik hier als speler naar buiten lopen,” zei hij. “En als dat niet lukt… dan als trainer. Maar één van de twee.”

Amir knikte. “Dan kom ik als eerste in jouw team,” zei hij. “Of als eerste in jouw stadion friet eten.” Boaz lachte. “Beiden.”

THUIS, DICHTERBIJ DAN OOIT

Thuis gooide hij zijn goodiebag op zijn bed en ging ernaast zitten. De stilte van zijn kamer voelde rustiger dan anders. Niet leeg, maar vol.

Hij hing de sleutelhanger aan zijn tas. Hij zette de kalender op zijn bureau, op de maand met een grote foto van het stadion.

Dan pakte hij zijn notitieboekje.

De Spartadag:
1. Ik heb gezien waar dromen wonen.
2. Het is groter van binnen dan van buiten.
3. Held zijn is niet alleen goals maken, maar anderen beter maken.
4. Trainers zijn ook helden, maar dan langs de lijn.
5. Ik wil ooit terugkomen. Als speler. Of als trainer. Of allebei.

Hij keek naar de poster van Sjakie Meulemans. “Je bent niet alleen meer,” fluisterde Boaz. “In mijn hoofd loop ik straks naast jou. En wie weet… ooit echt hier.”

Hij ging languit liggen, zijn armen achter zijn hoofd. De beelden van de dag gingen nog één keer langs: de

kleedkamer, de foto van Sjakie, de woorden van Henk, de pass naar Amir, de tribune.

Zijn dromen waren niet kleiner geworden vandaag. Ze waren groter geworden. Niet meer alleen zwart-wit, maar in kleuren: rood, wit, groen gras, blauwe lucht. En ergens in die kleuren zag hij zichzelf. Niet als iemand anders, geen kopie van een oude held, maar als Boaz – jongen van het plein, van de straat, van Jong Nesselande. Met een droom die steeds meer vormen kreeg.

Morgen was er gewoon weer training. Maar nu wist hij: elk klein veldje kon een stap zijn naar een groter stadion. En elke keer dat hij een ander beter maakte, kwam hij dichter bij de speler - en misschien trainer - die hij wilde worden.

Hoofdstuk 8 - ruzie in de kleedkamer

De lente hing in de lucht, maar in de kleedkamer van Jong Nesselande voelde het eerder als onweer. Het was begonnen als een gewone zaterdagochtend: bidons vullen, scheenbeschermers zoeken, grapjes over wie het meest naar zweet rook. Maar onder al die grapjes borrelde iets wat niemand hardop wilde zeggen.

Ze hadden de laatste twee wedstrijden verloren. Niet keihard, niet met 7–0, maar net genoeg om iedereen chagrijnig te maken: kleine foutjes, misverstanden, een beetje pech. En waar kinderen pech zien, zien ze al snel schuld.

Boaz had het gemerkt. Tim die vaker zuchtte. Een verdediger die na een tegengoal met zijn armen maaide alsof hij vliegen wegjoeg. Amir die stiller werd na elke tegentreffer. Het voelde alsof er een elastiek tussen hen zat dat steeds strakker werd.

Vandaag speelden ze thuis tegen SV De Hoek, een ploeg die ze in het begin van het seizoen nog hadden verslagen. Toen was alles simpel geweest. Toen waren ze nog "dat gezellige team dat verrassend goed speelde".

Nu waren ze "dat team dat het laat liggen terwijl het er 'echt wel in zit'". Tenminste, dat zei een vader langs de lijn laatst. Boaz had het gehoord.

VOOR DE WEDSTRIJD

"Oké jongens," zei Jan, terwijl hij zijn hand door zijn haar haalde. "Luister even."

Er werd nog half gefrut in tassen, maar de meesten keken wel op.

"De afgelopen weken zijn lastig geweest," zei Jan. "En dat voel ik. Dat zie ik. Jullie zijn gespannen, sneller boos, sneller teleurgesteld."

Tim tuurde naar zijn veters. Iemand anders keek naar het plafond. Niemand zei iets.

“Voetbal is meer dan winnen en verliezen,” ging Jan verder. “Dat weet je inmiddels. Maar hoe je met elkaar omgaat als het tegenzit, zegt nog meer.”

Zijn ogen gleden langs de groep en bleven even hangen bij Boaz. “Vandaag wil ik één ding extra,” zei hij. “Geen gemopper op elkaar in het veld. Alleen tips of aanmoedigingen. Mopperen doen we in de rust, als het echt niet anders kan.”

Een paar jongens knikten. Tim zei zacht: “Als hij nou gewoon de bal goed speelt, hoef ik niet te mopperen.”

Jan keek hem scherp aan. “Tim?” “Ja?” mompelde hij. “Dit is precies wat ik bedoel,” zei Jan rustig. “Vandaag ga jij eens proberen om tips te geven in plaats van zuchten. Dat is moeilijker dan klagen, weet je.”

Er klonk een voorzichtig gegniffel.

Boaz voelde een lichte druk op zijn schouders. Als aanvoerder - officieus, maar iedereen vond dat - wist hij dat dit zijn moment kon worden. Niet omdat hij de meeste goals maakte, maar omdat hij iets moest doen met wat er onder de oppervlakte zat.

Hij knoopte zijn schoenen dicht en stond op. Zijn hart klopte iets sneller dan normaal. Niet van zenuwen voor de tegenstander, maar voor wat er tussen zijn eigen teamgenoten speelde.

EEN SPANNING DIE MEELOOPT

De eerste helft ging moeizaam. Ze kwamen niet echt in hun spel. Passes waren net te hard of te zacht, loopacties kwamen te laat. SV De Hoek was niet eens veel beter, maar wel scherper.

Na tien minuten viel de eerste treffer. Niet voor hen. Een aanval over links, een strakke voorzet, een speler die net één stap eerder was dan hun verdediger: 0–1.

“Kom op!” riep Amir. “Hoofd omhoog!” Maar iemand bromde: “Waar was je dan?” tegen de verdediger. “Jij liet hem lopen,” beet die terug. “Je stond weer te slapen.” “Hou op!” riep Boaz. “Doorvoetballen!”

Maar de toon was gezet. Je voelde het in alles: in de manier waarop iemand een bal teruggooide, nét te hard. In de blik waarmee iemand naar een ander keek toen die een fout maakte.

Ze haalden rust met 0–1. Het had erger kunnen zijn. Maar het voelde slechter.

RUZIE IN DE KLEEDKAMER

Zodra de kleedkamerdeur dichtviel, barstte het los. Alsof iedereen zijn woorden had opgespaard.

“Als jij nou een keer meeverdedigt, hoeven wij niet alles op te knappen!” riep een verdediger. “Alsof jullie alles al doen,” sneerde een middenvelder. “Je staat de hele tijd

te ver naar achteren, daarom is het middenveld zo leeg!"

"En jij, Tim," zei iemand, "je verliest elke bal en dan ga je chagrijnig doen!" "O ja?" blafte Tim. "En jij speelt elke bal terug op Amir! We zijn geen handbalteam!"

Er ontstond een kakofonie van stemmen. Iedereen had een voorbeeld, een verwijt, een mening. Praktisch niemand had een vraag.

Amir zweeg. Hij zat op het bankje, zijn handschoenen half uit, zijn blik op de grond. Boaz keek om zich heen en voelde iets in zich breken. Niet van boosheid op één persoon, maar van verdriet om iets waar ze zó hard voor hadden gewerkt.

Hij dacht aan de Spartadag, aan de woorden van Henk: dat een club leeft van spelers die team worden. Nou, dit voelde allesbehalve als een team.

Trainer Jan keek een tijdje zwijgend toe. Hij leek af te wegen of hij moest ingrijpen of laten gaan. Toen stak hij zijn hand op.

"Stop," zei hij. Niet hard, maar met een toon die door de kamer sneed. De stemmen stierven langzaam weg.

"Mooi," zei Jan. "We hebben vastgesteld dat niemand perfect is. Goed om te weten." Er ging een onrustig geschuifel door de ruimte.

“Maar zo lossen we niks op,” vervolgde hij. “Boos worden is makkelijk. Echt praten is moeilijk. En ik ben niet degene die het voor jullie kan doen.” Hij keek naar Boaz. Eén korte, veelzeggende blik.

Boaz voelde zijn hart in zijn keel. Dit was het moment. Hij kon blijven zitten en hopen dat Jan verder praatte. Of opstaan en iets doen wat hij eigenlijk best eng vond.

Hij stond op.

BOAZ’ MOMENT

“Oké,” zei hij, zijn stem trilde een beetje, maar hij ging door. “Dit werkt niet. Echt niet.”

Een paar jongens keken hem aan. Sommigen rolden met hun ogen, maar ze zwegen.

“We doen net alsof we allemaal alleen zijn,” zei Boaz. “Alsof elke fout van iemand anders komt. Maar wie van jullie heeft vandaag nog niets fout gedaan?”

Het bleef stil.

Boaz stak zijn hand op. “Ik heb ook fouten gemaakt. Ik liet een man lopen bij die aanval. Ik speelde een bal veel te hard naar Tim. Ik was boos toen iemand mij niet aanspeelde. Dus ik ga echt niet doen alsof jullie alles verpesten en ik niet.”

Hij haalde diep adem.

“Ik stel iets voor,” zei hij. “Iedereen zegt één ding dat hij zelf beter wil doen, en één ding dat hij goed vindt gaan bij iemand anders. Zonder schelden. Zonder lachen. Gewoon eerlijk.”

“Wat moeten we dáár nou mee?” bromde Tim.

“Met niks proberen hebben we al twee wedstrijden verloren,” zei Boaz. “Misschien is dit iets anders.”

Er viel een korte stilte. Jan leunde tegen de muur, armen over elkaar. Hij zei niets, maar je zag aan zijn ogen dat hij Boaz de ruimte gaf.

Amir stak als eerste zijn hand half op. “Ik begin wel,” zei hij, zacht maar duidelijk. “Ik… ben soms te voorzichtig. Ik durf niet altijd uit mijn goal te komen. Dat wil ik beter doen.”

Hij keek naar de verdediger naast zich. “En ik vind dat jij goed doordekt. Soms misschien te veel, maar ik zie dat je durft.”

De verdediger knikte, verrast. “Oké,” zei hij. “Dan ik. Ik loop soms te hard te schreeuwen als iemand een fout maakt. Dat wil ik minder doen.”

Hij wees naar Tim. “En ik vind dat jij goed vrijloopt. Je bent bijna altijd aanspeelbaar.” Tim keek op, alsof hij niet gewend was om een compliment te krijgen midden in een gevecht.

Langzaam, schokkerig, begon de rest ook te praten.

“Ik ben vaak afgeleid. Ik moet beter opletten als we de bal niet hebben.” “Ik word snel boos als ik balverlies lijd. Ik ga proberen dan iets positiefs te zeggen.” “Ik vind dat we goed blijven werken, zelfs als het niet lukt.”

Toen iedereen was geweest, keek Boaz naar Tim. “En jij?” vroeg hij. Tim zuchtte diep. “Oké,” zei hij. “Ik… ik ben jaloers. Op jou, Boaz.”

De kleedkamer werd stil.

“Je speelt veel,” ging Tim door. “Je krijgt veel ballen. Mensen luisteren naar je. Soms denk ik: waarom hij wel en ik niet? En dan ga ik mopperen. Niet eerlijk, maar ja.”

Boaz voelde een steek, maar geen boosheid. Meer begrip. “Ik wil minder mopperen,” vervolgde Tim. “Meer praten. En ik vind dat jij… dat je goed kijkt naar wie er vrij staat. Meestal dan.”

Er klonk voorzichtig gelach.

Boaz glimlachte. “Dank je,” zei hij. “En ik vind dat jij durft. Je verstopt je nooit, ook niet als je net iets verkeerd deed. Dat is ook belangrijk.”

EEN AFSPRAAK

Toen iedereen had gesproken, was de lucht in de kleedkamer anders. Niet ineens zonnig, maar minder zwaar. Alsof de storm niet weg was, maar verder weg.

Jan stapte naar voren. “Wat jullie net hebben gedaan,” zei hij, “doen grote teams soms pas na jaren. Eerlijk naar jezelf kijken is moeilijker dan roepen wat een ander fout doet.”

Hij keek de kring rond. “Nu maken we één afspraak,” zei hij. “In de tweede helft: geen geschreeuw tegen elkaar. Alleen dit: als je iets zegt, dan is het óf een tip, óf een compliment. Geen zucht-gezeur, geen verwijten. Wie zich daar niet aan houdt, wordt gewisseld.”

“Ook als we achter komen?” vroeg iemand. “Juist als we achter komen,” zei Jan. “Dan is het het moeilijkst. En het knapst.”

Hij keek naar Boaz. “Jij bent mijn ogen en oren in het veld. Als het mis dreigt te gaan, roep je ons bij elkaar. Geen schaamte.”

Boaz knikte. Hij voelde zich zwaar en licht tegelijk. Er rustte verantwoordelijkheid op zijn schouders – maar hij droeg hem niet alleen.

TWEEDE HELFT: NIEUWE STEMMEN

Ze gingen het veld weer op. SV De Hoek leidde nog steeds met 0–1. De sleutels van de kleedkamer rammelden aan de broek van de scheids, ouders verplaatsten hun stoelen iets dichter naar de zijlijn.

Vanaf de aftrap merkte Boaz het verschil.

Toen een verdediger een verkeerde inspeelbal gaf en De Hoek bijna profiteerde, riep niemand “wat doe je nou?!”. In plaats daarvan klonk het: “Volgende keer rustig, je had tijd!”

Toen Tim een pass verspeelde, hoorde hij achter zich: “Geeft niet, Tim! Je staat goed, vraag nog een keer!” Amir riep harder dan normaal: “Praat met elkaar! Ik hoor jullie niet!”

Boaz liep, coachte, wees. Niet als een kleine generaal, maar als iemand die iedereen bij elkaar probeerde te houden.

“Dichtbij!”
“Nu samen druk!”
“Het is nog onze wedstrijd!”

En langzaam veranderde er iets. Niet op het scorebord - dat bleef koppig 0–1 - maar in het spel. Ze sloten beter aan, durfden meer vooruit te stappen. Foutjes werden sneller hersteld, niet groter gemaakt door gemopper.

Na vijftien minuten kwam hun kans. Boaz onderschepte een pass, dribbelde een paar meter en zag Amir aan de zijkant vrij staan. Hij legde breed, Amir gaf een strakke voorzet, en een andere ploeggenoot schoot binnen.

1–1. Ze vlogen elkaar tegemoet. Het gejuich was opgelucht, maar ook anders. Niet “ik scoorde”, maar “wij deden het”.

“Mooi man!” riep Tim. “Goed gezien, Boaz! En mooie voorzet, Amir!”

In de laatste tien minuten kregen beide teams nog kansen, maar de stand bleef gelijk. De scheids floot af.

1–1. Geen spectaculaire uitslag. Maar het voelde niet als een gewone puntendeling.

NA DE WEDSTRIJD

In de kleedkamer was het… rustig. Geen knallende ruzies, geen stille spanning. Eerder een soort moeë tevredenheid.

“Dat was beter,” zei Jan. “Niet perfect, maar beter.” Hij wees naar Boaz. “Wat vond jij?”

Boaz dacht even na. “Ik vond dat we minder tegen elkaar werkten,” zei hij. “En meer mét elkaar. Zelfs toen het nog 0–1 was.”

“En hoe voelde dat?” vroeg Jan. “Alsof we niet elk foutje groter maakten dan het was,” zei Boaz. “Alsof we fouten sneller konden vergeten en weer verder konden spelen.”

Tim stak zijn hand op. “Ik vond het… rustiger in mijn hoofd,” gaf hij toe. “Als iemand niet boos wordt als ik iets fout doe, durf ik de volgende keer meer.” Amir knikte. “Ik ook,” zei hij. “Ik hoorde meer stemmen. Maar andere stemmen. Beter.”

Jan glimlachte. “Onthoud dit,” zei hij. “Je kunt niet voorkomen dat je soms ruzie krijgt. Dat hoort bij teams. Maar je kunt wel kiezen wat je daarna doet. Blijf je steken in boos zijn, of doe je er iets mee?”

Hij keek naar Boaz. “Vandaag heb jij iets gedaan,” zei hij. “Dat was moedig.”

Boaz voelde zijn wangen warm worden. “Ik was ook bang, hoor,” gaf hij toe. “Dat iedereen zou zeggen: ‘Doe niet zo volwassen.’”

Een paar jongens lachten. “Je klinkt eigenlijk soms wel volwassen,” grijnsde Tim. “Maar dat is niet erg. Iemand moet het doen.”

THUIS, MET WOORDEN OP PAPIER

Later die dag zat Boaz op zijn bed met zijn notitieboekje op zijn schoot. De stemmen uit de kleedkamer klonken

nog in zijn hoofd. De boze versie en de latere, rustigere versie.

Hij begon te schrijven:

Ruzie in de kleedkamer:
1. Iedereen had gelijk en niemand had gelijk.
2. We riepen hard wat we van anderen vonden.
3. Pas toen we naar onszelf keken, werd het rustiger.
4. Ik durfde iets te zeggen. Dat was enger dan een penalty.
5. Samen praten is moeilijk, maar het maakt het veld lichter.

Hij legde zijn pen neer en keek naar de poster van Sjakie Meulemans. “Hebben jullie vroeger ook zo geschreeuwd in de kleedkamer?” fluisterde hij. “En wie stond er toen op?”

Hij stelde zich voor hoe een jonge speler, ergens in een oud Sparta-team, opstond zoals hij vandaag had gedaan. Niet met de mooiste dribbel, maar met woorden.

Boaz glimlachte. Morgen zouden er weer fouten zijn. Weer misverstanden. Misschien zelfs weer ruzies.

Maar vandaag hadden ze iets belangrijks geleerd: dat een team niet alleen ontstaat door samen te juichen, maar ook door samen door de storm heen te praten.

En hij wist dat hij, hoe klein hij zich soms ook voelde, daar een rol in had. Niet als perfecte held. Maar als Boaz. De jongen die leerde dat winnen in je kleedkamer begint.

HOOFDSTUK 9 - DE GROTE FINALE

Het leek alsof het hele plein groter was geworden. Niet omdat er stenen bij waren gelegd, maar omdat er lichtmasten stonden. Echte, hoge masten, met lampen die als sterren klaar hingen om aan te gaan. Boaz keek omhoog en voelde zijn buik tintelen.

“Vrijdagavondvoetbal,” zei hij zacht. “Dit is bijna Champions League.”

Amir stond naast hem, met zijn keepershandschoenen al half aan. “Champions Plein,” verbeterde hij. “Dat is nog beter.”

Het buurttoernooi was terug. Maar niet meer alleen met kinderen uit hun eigen straat. Dit jaar hadden de buurthuizen en scholen uit de omgeving meegeholpen. Er waren teams uit andere wijken bijgekomen, er was een omroeper met een microfoon, er was zelfs een grote tafel met bekers en medailles.

En daar, midden op het oude vertrouwde pleintje, lag nog steeds dezelfde bal. Nou ja, niet dezelfde bal - hij was nieuwer, rond, glimmend - maar in Boaz' hoofd was het toch die ene. De bal van het eerste toernooi, van de ruzie over buitenspel, van de bekers van zilverfolie.

Hij voelde hoe alles samenkwam. Straat, club, dromen.

VOORBEREIDING ONDER DE MASTEN

Boaz en zijn team - deze keer speelden ze weer onder de naam De PleinHelden – stonden in een kring. De lucht was grijsblauw, de zon was net aan het zakken, de lampen zoemden zacht boven hen.

Trainer Jan was er deze keer als toeschouwer. Hij had gezegd: "Vandaag zijn jullie zelf de baas. Ik ben er alleen voor de friet na afloop."

Toch wist Boaz dat hij ergens langs de kant zou staan te kijken, met zijn armen over elkaar. Amir rekte zijn vingers in zijn handschoenen. Tim hobbelde van zijn ene voet op zijn andere. "Ben je zenuwachtig?" vroeg Boaz. "Ja," zei Tim meteen. "Jij niet?"

Boaz dacht even na. “Jawel,” gaf hij toe. “Maar het is de goeie soort. De soort die zegt: dit is belangrijk.”

Er waren vier teams overgebleven na eerdere rondes. De halve finales waren al gespeeld. De PleinHelden hadden zich met moeite naar de finale geknokt - een nipte overwinning en een penaltyserie waarin Boaz niet de beslissende trap kreeg, maar er wel één rustig binnenschoof.

Nu stonden ze tegenover De BliksemBoys, een fysiek sterke ploeg uit een wijk verderop. Ze waren groter, sneller en hadden allemaal dezelfde zwarte shirts met eigen bedrukking. Het zag er indrukwekkend uit. “Ze zien eruit alsof ze al gesponsord worden,” fluisterde Amir. “Maakt niet uit,” zei Boaz. “We hebben geen sponsors nodig. We hebben elkaar.” Het klonk cliché in zijn eigen hoofd, maar hij meende het wel.

DE AFTRAP

De omroeper riep hun teamnamen door de microfoon. Er werd gejoeld, gefloten, geapplaudisseerd. Ouders, buurtbewoners, kleine broertjes en zusjes – het hele plein leefde.

“Finale van het Grote Straattoernooi!” galmde het. “De PleinHelden tegen De BliksemBoys!”

Boaz keek een laatste keer naar zijn team. “Herinnering,” zei hij. “Geen geschreeuw tegen elkaar. Alleen tips. En plezier niet vergeten.” Tim knikte. “Ik

weet het nog van de kleedkamer," zei hij. "Ruzie helpt niet harder rennen."

De scheids – deze keer een echte, met fluit en hesje – floot. Het spel begon.

Een moeizame eerste helft
Al snel bleek dat De BliksemBoys sterk waren. Ze zetten hoog druk, zaten overal kort bovenop en schuwden een duwtje hier en daar niet. De PleinHelden moesten wennen aan het tempo en de fysieke kracht.

Amir had het druk. Hij dook naar een lage bal in de korte hoek, tikte een hoge bal over de geïmproviseerde lat, riep voortdurend: "Dichtbij! Schuif door!"

Boaz probeerde het spel te verdelen. Soms lukte het: een slimme pass, een combinatie met Tim, een voorzet naar de tweede paal. Maar er waren ook momenten waarop hij de bal verloor en zijn kaak straktrok van frustratie.

Na tien minuten gebeurde het. Een lange bal van De BliksemBoys vloog over de verdediging heen. Hun spits - zeker een kop groter dan de rest - pikte hem op, zette zijn lichaam ervoor en schoot hard in de verre hoek.

Amir raakte hem nog met zijn vingertoppen, maar dat was niet genoeg.

"1–0!" riep de omroeper. Een golf van gejuich aan de overkant. De PleinHelden keken elkaar kort aan. "Geeft

niet," zei Boaz snel. "Er is nog tijd." Maar je voelde het in de lucht: dit werd zwaar.

KEUZES IN JE HOOFD

Boaz wist dat dit zo'n moment was. Zo'n moment waarop hij vroeger, vóór alles wat er gebeurd was - de regenwedstrijd, de penalty, de scout, de blessure, de ruzie en de Spartadag - misschien in paniek was geraakt. Alles zelf wilde oplossen. De held wilde zijn.

Nu stonden er twee stemmen in zijn hoofd. De ene fluisterde: 'Pak die bal, dribbel iedereen voorbij, laat zien wie je bent. Dit is jouw finale'. De andere zei: 'Kijk om je heen. Je doet dit nooit alleen. Jij bent Boaz van het team, niet Boaz de show.'

Hij liep even terug richting Amir tijdens een korte onderbreking. "Alles oké?" vroeg Boaz. "Ja," hijgde Amir. "Ze schieten hard. Maar ik ben harder."

Boaz glimlachte. "Wij allemaal zijn harder. Maar we moeten slimmer zijn." Hij riep het hele team even bij elkaar, vlak voordat de scheids weer wilde fluiten.

"Luister," zei hij. "We gaan niet in hun spel mee. Niet lange ballen rammen en hopen. We doen wat we kunnen: combineren. Kort spelen. En als iemand iets fout doet: door. Geen hoofden naar beneden. Afgesproken?"

“Afgesproken,” zeiden ze, niet allemaal even luid, maar wel tegelijk.

De scheids floot.

EEN ANDER SOORT STRIJD

Langzaam begon het te werken. In plaats van duels te zoeken die ze fysiek zouden verliezen, koos Boaz voor snelle één-tweetjes, triangeltjes met drie man, korte inspeelpasses. Tim liep zich stuk, maar wel op de goede manier: hij was steeds aanspeelbaar.
“Hier!” riep hij. “Terug!” Boaz tikte, draaide, verlegde. De bal ging meer over de grond, minder door de lucht. Amir riep achterin: “Rustig opbouwen! We hebben tijd!”

De BliksemBoys werden onrustiger. Ze wilden het duel, de knokpartij. Maar als de bal sneller ging dan hun benen, moesten ze kiezen: meelopen of mopperen.

Vlak voor rust kwam de beloning.

Boaz kreeg de bal op rechts, kapte naar binnen, en zag in zijn ooghoek Tim de diepte in gaan. Eén strakke pass door het midden, tussen twee verdedigers door. Tim nam aan, liep door en schoot met zijn binnenkant. Niet hard, maar geplaatst.

De bal verdween in de hoek.

Een tel lang was het stil - alsof niemand het zeker wist. Toen barstte hun helft van het plein los.

“1–1!” schreeuwde iemand. De omroeper herhaalde het door de microfoon. Tim rende juichend weg, armen gespreid. Boaz sprong op zijn rug, lachte, gilde. “Zie je,” hijgde Tim. “Als je ‘m geeft, doe ik de rest!” “Daarom gaf ik ‘m,” lachte Boaz.

RUST, ONDER LAMPLICHT

De rust was kort, maar voelde lang. Ze zaten op de rand van het plein, water drinkend uit bidons, het licht van de masten scheen op hun bezwete gezichten.

Jan kwam er even bij, handen in zijn jaszakken. “Ik zou niks zeggen,” begon hij, “maar ik zeg toch wat.”

Een paar jongens lachten. “Jullie doen het goed,” zei Jan. “Jullie hebben je kop erbij, ook toen jullie achter kwamen. Hou vast wat werkt: samen spelen, niet meesleuren in hun krachtvoetbal.”

Hij keek naar Boaz. “En jij,” zei Jan, “denkt na voordat je kiest. Dat is mooi. Vergeet niet dat de goede keuze soms is om níet de held te willen zijn.”

Boaz knikte. “Ik weet het,” zei hij. En hij meende het. Toch voelde hij diep vanbinnen die oude stem: ‘Stel je voor dat ík de winnende maak. Stel je voor dat ík de naam ben die ze roepen.’

Hij duwde de gedachte een stukje naar achteren in zijn hoofd. “Als íemand ‘m maakt, is het goed,” zei hij hardop. Misschien overtuigde hij zo ook zichzelf.

DE TWEEDE HELFT

De tweede helft begon fel. De BliksemBoys hadden duidelijk in de gaten dat ze de grip aan het verliezen waren. Ze gooiden er een schepje bovenop: duwtjes, schouderduwen, mopperen bij de scheids.

De PleinHelden probeerden rustig te blijven. Niet altijd makkelijk.

Toen een van hun middenvelders onderuit werd gelopen, keek hij boos op, maar voor hij iets kon zeggen, riep Boaz: “Laat mij praten!”

Hij stapte naar de scheids, legde kort uit wat er gebeurde, zonder te schreeuwen. De scheids knikte, maande de tegenstander tot rust, gaf een vrije trap.

“Dank je,” hijgde de middenvelder. “Geen probleem,” zei Boaz. “Wij zijn de ploeg die praat met de bal, niet met onze mond.”

Het spel golfde heen en weer. Kansen aan beide kanten. Amir redde een paar moeilijke schoten, tikte een bal net naast de paal. Hun verdedigers gooiden zich ervoor, blokten, herstelden.

De tijd tikte door. Tien minuten nog. Vijf. Drie. En toen gebeurde het moment waar alles om leek te draaien.

DE KANS

Boaz kreeg de bal op eigen helft na een onderschepping. De BliksemBoys stonden hoog, hadden veel mensen voor de bal. Ruimte erachter dus.

“Draaien!” riep iemand.

Boaz draaide open en versnelde. Hij passeerde de middellijn, de bal dicht aan zijn voet. Eén verdediger kwam op hem af. Hij tikte de bal iets naar buiten, passeerde hem met een schijnbeweging. Alleen nog de laatste man en de keeper.

Hij hoorde het geroep langs de lijn vervagen. Alles werd een beetje zachter, trager. Hij voelde zijn hart, zijn adem, het tikken van de bal.

Dit was het moment. Dít moment. De finale. Vrijdagavond. Lichtmasten. 1–1. Bal aan zijn voet.

In een flits zag hij het plaatje: hij schiet zelf. Binnenkant voet, verre hoek. Hij rent juichend weg. Zijn naam door de microfoon. Het droombeeld dat hij als klein jongetje al had.

Toen, in dezelfde seconde, zag hij iets anders. Tim. Links van hem. Één pas achter de laatste verdediger, net vrijgelopen. Beter in positie. Beter zicht op het doel.

De tijd leek even stil te staan. Twee stemmen in zijn hoofd. ‘Dit is jouw kans. Iedereen zal jouw naam roepen.’ ‘Dit is jullie kans. Jullie zijn hier samen gekomen.’

Zijn enkel herinnerde zich het gevoel van de penalty. Zijn hoofd herinnerde zich de woorden van Jan, van Henk, van de scout. Zijn hart herinnerde zich hoe het voelde toen Tim scoorde via zijn pass.

Boaz tikte de bal, zacht en precies, naar links. Tim nam bijna automatisch over. Eén aanname, één trap.

De bal vloog naar de verre hoek, langs de keeper, tegen de binnenkant van de paal - en erin.

Het geluid dat volgde was geen gewoon gejuich. Het was een explosie. Schreeuwen, klappen, gefluit, geroep. De omroeper zijn stem sloeg bijna over.

“2–1 voor de PleinHelden!” schalde het. “Wat een aanval!”

Tim rende, armen wijd, over het plein. Zijn gezicht glom van ongeloof en blijdschap. Halverwege stopte hij, draaide zich om en wees naar Boaz. “Die is van jou!” schreeuwde hij.

Boaz rende hem tegemoet en sprong tegen hem op. Ze vielen bijna samen om, lachend. “Jij schoot ’m erin,” hijgde Boaz.

“Jij gaf ‘m,” hijgde Tim terug. “Zonder jou was ik nergens.”

DE LAATSTE MINUTEN

De laatste minuten waren hectisch. De BliksemBoys gooiden alles naar voren. Lange ballen, schoten van afstand, duels.

Amir was overal. Hij bokste een voorzet weg, dook voor een doorgebroken speler, schreeuwde zijn keel bijna schor.

“Laatste minuten!” riep Boaz. “Koppen erbij! Samen!”

Elke keer als iemand bijna iets te hard zei, klonk er meteen: “Tip, geen mopper!” Het was bijna een grap geworden, maar wel een die werkte.

Toen de scheids eindelijk floot voor het einde, waren de PleinHelden niet alleen moe, ze waren leeg. Op de goede manier.

Ze vielen op elkaar, op de grond, op de stoelen, op alles. Het gejoel ging door.

“Winaars van het Grote Straattoernooi,” galmde de omroeper, “De PleinHelden!”

BEKER EN BETEKENIS

Bij de prijsuitreiking stond de Grote StraatCup op een tafel. Niet meer van zilverfolie, maar een echte. Glinsterend in het kunstlicht.
Boaz dacht terug aan de eerste versie, die hij thuis gemaakt had van melkpakken. Hoe ver ze waren gekomen sindsdien.

“De prijs voor het winnende team gaat naar… De PleinHelden!” riep de presentator.

Ze gingen met z’n allen naar voren. Geen enkele speler vóór de anderen, geen geduw om wie de beker als eerste mocht vasthouden. Het gebeurde vanzelf: ze pakten hem samen vast.

“En een speciale vermelding,” zei de presentator, “voor het samenspel. De winnende goal was niet alleen een mooi schot, maar vooral een slimme pass.”

Hij keek kort naar Boaz. Boaz voelde zijn wangen warm worden, maar deze warmte voelde goed.

Na de foto’s, het gejoel en de felicitaties bleven Boaz en Amir nog even aan de zijkant staan, terwijl de rest zich stortte op limonade en chips.

“Je had ‘m zelf kunnen schieten,” zei Amir zacht. “Ik weet het,” zei Boaz. “En?” vroeg Amir. “Het voelt beter zo,” zei Boaz. “Serieus. Het is alsof… alsof winnen groter wordt als je het deelt.”

Amir grijnsde. “Je wordt echt oud, Boaz. Je praat als een trainer.” “Goed zo,” zei een stem achter hen.

Ze draaiden zich om. Trainer Jan stond daar, handen in zijn jaszakken, glimlach om zijn mond.

“Ik dacht dat jij alleen voor friet kwam,” zei Boaz. “En om te kijken of mijn lessen zijn blijven hangen,” zei Jan. “Blijkbaar wel.”

Hij tikte tegen Boaz’ schouder. “Die pass was groter dan een goal.” Boaz haalde zijn schouders op. “Tim stond beter,” zei hij simpel. “Precies,” zei Jan. “Dat is wat aanvoerders en toekomstige trainers zien.”

THUIS, ONDER NIEUWE STERREN

Thuis zette Boaz de beker op zijn bureau. Naast zijn zelfgemaakte bekers van zilverpapier en tape. Het stond een beetje scheef, maar dat vond hij juist mooi. Zijn verleden en heden stonden naast elkaar.

Hij pakte zijn notitieboekje en liet zijn pen even boven het papier zweven.

De grote finale op vrijdagavond:
1. We speelden onder licht, maar het voelde alsof we zelf licht maakten.
2. Ik had de kans om zelf de held te zijn.
3. Ik koos voor de pass.
4. Het juichen was net zo hard.
5. Misschien nog wel harder.

6. Winnen voelt beter als je het samen doet.

Hij leunde achterover en keek naar de poster van Sjakie Meulemans. “Jij scoorde vast ook weleens de winnende,” fluisterde hij. “Maar ik hoop dat je ook zulke passes hebt gegeven.”

Hij stelde zich voor hoe Sjakie naar hem keek, niet als keiharde criticus, maar als iemand die knikte.

Het was laat geworden. Buiten waren de lichtmasten al uit, het plein weer gewoon een grijs stukje stad. Maar in Boaz’ hoofd brandden de lampen nog.

Hij voelde geen honger naar meer bekers. Geen drang om nóg groter, nóg sneller, nóg beroemder te zijn.
Hij voelde iets anders.

Rust.

En een stille zekerheid dat de keuze die hij had gemaakt – de keuze voor het team - hem dichter bij de speler en de mens bracht die hij wilde zijn.

Morgen was er vast weer gewoon een partijtje zonder lichtmasten, zonder omroeper, zonder prijzen.

Maar Boaz wist nu: elk klein potje, elke pass, elke keuze droeg iets in zich van de grote finale. En dat was misschien wel zijn grootste winst.

HOOFDSTUK 10 – DE DAG ERNA

De dag na de finale voelde het plein bijna vreemd leeg. Geen lichtmasten meer aan, geen omroeper, geen tafel vol bekers. Alleen grijzige tegels, een paar krijtvlekken van de vorige dag en een verloren plastic bekertje dat in de wind over de grond rolde.

Boaz stond er met de bal onder zijn arm. De Grote StraatCup stond thuis veilig op zijn bureau, maar in zijn hoofd stond hij nog steeds midden tussen het gejuich, het licht, de armen om hem heen.

“Raar hè,” zei Amir, die naast hem kwam staan. “Gisteren leek dit de grootste plek op aarde. Nu weer gewoon ons pleintje.”

“Misschien is dat juist belangrijk,” zei Boaz. “Dat het allebei kan zijn.”

Ze trapten de bal een paar keer heen en weer, zonder echt een wedstrijd te beginnen. De spanning van de finale was eruit, maar iets anders was ervoor teruggekomen. Een soort rust. Alsof ze iets afgerond hadden.

EEN ANDERE BLIK OP HET VELD

De weken na het toernooi verliepen anders dan Boaz had verwacht. Hij had gedacht dat hij na zo’n grote overwinning alleen maar meer wilde. Nog grotere toernooien, nog meer bekers, nog meer finales.

Maar terwijl hij weer gewoon trainde bij Jong Nesselande, merkte hij dat hij op een andere manier keek. Niet alleen naar de bal, maar naar de gezichten om hem heen.

Hij zag hoe Tim meer durfde sinds die winnende goal. Hij stak nu zelf ook soms zijn hand op om iets te zeggen in de kleedkamer, niet alleen om te mopperen. Hij zag hoe een jonge verdediger, nieuw in het team, in het begin zenuwachtig was en daarna opbloeide toen hij een keer een duel won en iedereen “mooi!” riep.

Hij zag hoe Amir gegroeid was in zijn goal. Niet alleen in reddingen, maar in stem. Hij coachte meer, hield het team scherp, gaf complimenten.

En hij zag zichzelf. Niet alleen als aanvaller, maar als iemand die in de gaten hield wie er stil was, wie zijn hoofd liet hangen, wie misschien een hand op zijn schouder nodig had.

EEN GEWONE TRAINING MET IETS EXTRA'S

Op een woensdagmiddag, aan het einde van het seizoen, stond Jan met een papier in zijn hand.

"Laatste officiële training van dit jaar," zei hij. "We doen een toernooitje onder elkaar. En aan het einde heb ik nog wat te zeggen."

"Hij gaat ons allemaal verkopen aan een topclub," fluisterde Tim. "Voor twee zakken ballen en een krat AA," grinnikte Boaz.

Ze speelden een klein onderling toernooi, zonder echte prijzen, maar met dezelfde inzet als altijd. De lucht was licht, de zon hing laag. Boaz scoorde een keer, gaf een paar assists, maar wat hem het meest bijbleef was iets anders: de manier waarop ze met elkaar lachten als er iets misging, en hoe snel ze elkaar overeind hesen.

Na afloop riep Jan iedereen bij elkaar in een kring. "Goed," zei hij. "Dit seizoen was soms prachtig, soms zwaar, soms rommelig, soms geweldig. Zoals het hoort."

Hij keek langs de gezichten van zijn spelers. “Jullie zijn beter gaan voetballen,” ging hij verder. “Maar belangrijker: jullie zijn beter geworden als team. En sommigen van jullie zijn gegroeid in iets anders dan alleen schieten.”

Zijn blik bleef even hangen bij Boaz. “Er is één iemand,” zei hij, “die dit hele seizoen veel geleerd heeft over leiderschap. Over fouten maken, weer opstaan, naar anderen luisteren en kiezen voor het team in plaats van voor zichzelf.”
Boaz voelde zijn hart sneller slaan. Hij hoopte dat niemand zag hoe zijn oren rood werden.

“Boaz,” zei Jan, “je was dit jaar onze aanvoerder. Niet alleen omdat je goed kan voetballen, maar omdat je liet zien dat je verantwoordelijkheid durft te nemen. Ook als dingen misgaan.”

Een paar ploeggenoten klapten zacht. Tim stootte hem tegen zijn schouder. “Kijk ‘m gaan hoor, de baas.”

“En,” vervolgde Jan, “ik heb nog iets anders. Volgend seizoen hebben we hulp nodig bij de jongere jeugd. Af en toe iemand die een oefening kan uitleggen, een partijtje kan begeleiden, een groepje kan enthousiasmeren.”

Hij keek Boaz recht aan. “Zou jij het leuk vinden om soms mee te helpen? Niet elke week, maar af en toe. Een soort mini-trainer.” Boaz knipperde met zijn ogen. “Ik?” vroeg hij. “Echt?”

“Jij,” zei Jan. “Je hebt laten zien dat je meer ziet dan alleen de bal. En ik denk dat je anderen iets kan geven. Net zoals jij dingen gekregen hebt van anderen.” Amir floot zacht. “Kijk, daar gaat ‘ie hoor. Coach Boaz.”

Boaz slikte. In zijn hoofd flitste van alles voorbij: de blessure, toen hij langs de lijn stond met een blokje in zijn hand. De woorden van Henk op de Spartadag. Het knikje van de scout. De finale, die pass op Tim.
“Ja,” zei hij. Langzaam, maar zeker. “Dat lijkt me eigenlijk… heel leuk.” “Mooi,” glimlachte Jan. “Dan praten we daar later verder over. Voor nu: douche, lachen, en dan de zomer in.”

AVOND OP ZIJN KAMER

Die avond zat Boaz op zijn bed, de raam open. De lucht was zacht, de geluiden van buiten kwamen gedempt binnen.

Zijn bureau stond vol: de Grote StraatCup, een oude zelfgemaakte beker, een sleutelhanger van Sparta, een losliggende pen.

Hij pakte zijn notitieboekje erbij. Het was al dik geworden van alle bladzijden die hij vol had geschreven. Hij sloeg een nieuwe pagina om, misschien wel voor een van de laatste keren dit seizoen.

De dag erna, en daarna:
1. Dit jaar was niet alleen winnen en verliezen.
2. Ik heb gemist, gescoord, geschreeuwd, geluisterd.

3. Ik heb gevoeld hoe het is om alleen te willen zijn, en hoe veel beter het is om samen te zijn.
4. Ik droom nog steeds van prof worden.
5. Maar ik droom nu ook van trainer zijn.
6. Sparta voelt als een plek waar ik ooit hoor.
7. Op het veld, of langs de lijn.

Hij legde zijn pen neer en keek naar de poster van Sjakie Meulemans. “Misschien word ik nooit jij,” zei hij zacht. “Misschien word ik Boaz bij Sparta. Is dat goed genoeg?”

In zijn hoofd hoorde hij geen antwoord, maar hij voelde wel iets. Een soort ja van binnenuit.

HET PLEIN, DE TOEKOMST

Een paar dagen later, op een warme zomerdag, stond hij weer op het pleintje. Geen toernooi, geen omroeper, geen bekers. Alleen Boaz, Amir en een paar kinderen uit de buurt, sommigen jonger dan hij.

“Boaz, wil jij de teams maken?” vroeg een jongetje. “Ja, en jij moet scheids zijn,” zei een ander. “En jij moet zeggen wat buitenspel is,” voegde een derde toe.

Boaz lachte. “Rustig, rustig. Eerst schoenen aan, dan afspraken.”

Hij keek naar de groep. Kleine voeten, grote voeten, versleten schoenen, nieuwe schoenen. Verschillende talen door elkaar, verschillende leeftijden.

“Ik heb een idee,” zei hij. “We doen eerst een klein spelletje passen. Dan een partijtje. Maar één regel: we helpen elkaar. Wie iets beter kan, laat het zien aan iemand die het nog leert.”

Een paar kinderen knikten. Sommigen snapten het niet helemaal, maar dat gaf niet. Dat kwam wel tijdens het spelen.

Het partijtje begon. Boaz speelde mee, maar niet voluit. Soms liet hij een bal bewust lopen zodat een ander er beter bij kon. Soms riep hij iets. Soms zweeg hij en keek.

Op een bepaald moment kreeg een jongen van acht de bal voor zijn voeten, recht voor het stoelen-doeltje. Hij schoot – en miste volledig. De bal rolde links naast het doel, heel zacht.

De jongen keek omlaag. Boaz liep naar hem toe. “Mooi geprobeerd,” zei hij. “Weet je wat je net goed deed? Je rende niet weg. Je nam hem aan en je durfde te schieten. Dat is stap één. Nu gaan we oefenen op waar hij heen moet.”

De jongen keek op, met een klein glimlachje. “Echt?” “Echt,” zei Boaz. “Kom, nog een keer.”

Ze zetten de bal neer. Eén keer. Twee keer. Drie keer. De vierde ging raak.

Het gejuich dat volgde was veel kleiner dan dat van de finale. Maar voor de jongen was het net zo groot.

Boaz voelde het. Dat dit ook winnen was. Misschien wel het mooiste soort.

EEN DROOM MET MEER VORMEN

Die avond, voordat hij ging slapen, keek Boaz nog één keer zijn kamer rond. Posters, bekers, zijn schrift, de kalender van Sparta.

Hij dacht aan al die keren dat hij als klein jongetje naar de tv had gekeken en dacht: *Ik wil dát. Prof worden. Elke week spelen in een groot stadion.

Dat wilde hij nog steeds. Dat vuurtje brandde nog. Hij wilde trainen, beter worden, hogerop. Hij wilde proberen, falen, opnieuw proberen.

Maar er was iets bij gekomen. Een tweede vuurtje, net zo belangrijk. Een vuurtje dat ging over langs de lijn staan, aanwijzingen geven, kinderen beter maken, een team bouwen.

Hij begreep ineens wat volwassenen bedoelden als ze zeiden dat dromen konden veranderen. Niet verdwijnen, maar groeien. Uitwaaieren. Meerdere vormen aannemen.

“Als het niet lukt om prof te worden,” fluisterde hij in het donker, “dan word ik trainer bij Sparta. Of trainer op een plein. Of allebei.”

Hij glimlachte.

“En als het wél lukt om prof te worden,” voegde hij eraan toe, “dan word ik later nóg steeds trainer.”

In zijn hoofd zag hij zichzelf staan in een Sparta-trainingspak, aan de rand van een veld, roepend naar een jongen die ergens aan de rand van het veld stond te twijfelen.

“Durf te schieten!”
“Durf te missen!”
“Durf te dromen!”

Hij draaide zich op zijn zij, trok zijn deken hoger en sloot zijn ogen.

Buiten lag hetzelfde pleintje als altijd. Met dezelfde tegels, dezelfde lantaarnpalen, dezelfde muren. Maar in Boaz’ hoofd was het meer geworden.

Een trainingsveld. Een podium. Een begin.

Niet het einde van een verhaal, maar het einde van het eerste hoofdstuk van iets groters.

Zijn eigen verhaal. Dat van Boaz. Jongen van de straat.
Dromer van Sparta. Speler. En misschien, ooit, trainer.

SLOTHOOFDSTUK - DE ECHTE DROOM

De zomer hing als een warme deken over Rotterdam-Nesselande.

De lucht trilde boven het asfalt, de bomen langs de straat lieten hun bladeren loom ritselen en ergens in de verte klonk het zachte gezoem van een grasmaaier. Het was een dag die niets bijzonders beloofde.

En toch was het precies zo'n dag waarop dingen veranderen zonder dat je het meteen doorhebt.

Boaz stond voor het raam van zijn kamer en keek naar buiten. Op zijn bureau glommen de bekers in het zachte licht. De Grote StraatCup, zijn zelfgemaakte zilverfolie-

trofeeën, een medaille van een jeugdtoernooi.
Daarnaast lag zijn notitieboekje, dik geworden door alle bladzijden vol krabbels, gedachten en lessen.

Hij pakte het boekje op, sloeg het open bij de eerste pagina en liet zijn ogen langs de regels glijden:

"Nooit opgeven.
Eerlijk spelen.
Winnen is pas echt leuk als iedereen meedoet."

Hij glimlachte. Dat was Boaz aan het begin van het seizoen geweest. De jongen die droomde van goals, van heldendom, van applaus.
Hij sloeg een paar bladzijden verder.

1. De regenwedstrijd.
2. De gemiste penalty.
3. De man met het boekje.
4. De blessure.
5. De Spartadag.
6. De ruzie in de kleedkamer.
7. De finale op vrijdagavond.

Elke bladzijde herinnerde hem aan een moment waarop hij had kunnen kiezen om te blijven wie hij was – of om te groeien.

"En ik ben best gegroeid," zei hij zacht, meer tegen zichzelf dan tegen de posters aan de muur.

EEN ONVERWACHTE UITNODIGING

“Boaz!” riep zijn vader van beneden. “Er is iemand voor je!” “Wie dan?” riep Boaz terug. “Zeg ik niet!” klonk het.

Hij legde zijn boekje neer en huppelde - iets te snel, maar zijn enkel hield zich koest - de trap af. In de gang stond Amir, maar niet alleen. Naast hem stond Jan, met een envelop in zijn hand.

“Je ziet eruit alsof je denkt dat je rapport is kwijtgeraakt,” grijnsde Jan. “Wat is dat?” vroeg Boaz, wijzend naar de envelop.

“Rustig,” zei Jan. “Eerst even hallo zeggen.” “Hallo,” zei Boaz snel. “En nu… wat is dat?” Amir lachte. “Hij is niet veranderd, hoor.”

Jan hield de envelop omhoog. “Weet je nog dat we het hadden over helpen bij de jongste jeugd?” vroeg hij. “We hebben het erover gehad bij de club. Ze vonden het een goed idee. Dus… dit is voor jou.”

Boaz nam de envelop aan. Zijn vingers trilden een beetje toen hij hem opende. Binnenin zat een eenvoudig papier, met het logo van Jong Sparta bovenaan.

“Hierbij nodigen wij Boaz uit om komend seizoen, naast speler in zijn eigen team, enkele trainingen te ondersteunen bij de Onder 8. Als rolmodel, hulptrainer

en medespeler. Omdat voetbal niet alleen draait om eigen ontwikkeling, maar ook om wat je voor anderen betekent."

Onderaan stond Jans' naam, en die van de coördinator van de jeugd.

Boaz las het twee keer. Drie keer. Hij keek op. "Dus… het is echt?"

"Het is echt," zei Jan. "Geef het maar een kans. Je hoeft geen perfecte trainer te zijn. Je moet gewoon Boaz zijn, met een beetje extra aandacht voor anderen."

"En misschien kun je de kleine kinderen leren hoe je geen penalty mist," plaagde Amir.
"Of juist wel," zei Boaz. "Zodat ze voelen hoe het is en weer opstaan." Jan knikte. "Dat is precies de reden dat we jou vroegen."

EERSTE KEER LANGS DE KLEINTJES

Een week later stond Boaz langs het veld van Onder 8. Achtjarige jongens en meisjes renden door elkaar heen als kleine energiebommetjes. Veters los, shirts half uit de broek, twee kinderen waren al aan het kibbelen over wie "in de spits mocht".

De hoofdtrainer, een oudere man met een kalme stem, stelde hem aan de groep voor. "Dit is Boaz," zei hij. "Hij speelt zelf ook bij de club. Hij komt jullie af en toe

helpen. Je mag hem alles vragen over voetbal. Of over hoe je je veters strikt."

"Ben jij prof?" vroeg een jongetje meteen. "Nog niet," zei Boaz. "Maar ik ben hard onderweg."

"Heb je weleens gescoord?" vroeg een meisje. "Ja," zei Boaz.

"Heb je weleens gemist?" vroeg een ander. Boaz lachte. "Heel vaak. En daar leer je het meeste van."

Hij voelde zich ineens oud en jong tegelijk. Niet meer het kleinste jongetje op het veld, maar ook nog ver van volwassen. Een tussenvorm. Misschien was dat precies wat hij moest zijn.
Hij mocht een passeeroefening uitleggen. Eerst stuntelde hij met zijn woorden, tot hij besefte dat hij gewoon moest voordoen wat hij bedoelde.

"Kijk," zei hij. "Bal aan de voet, tik, kap, draaien. En als het niet lukt, probeer je het nog eens. En nog eens. En nog eens."

De kinderen probeerden. De bal rolde links, rechts, over voeten heen. Er werd gelachen, gevallen, opgestaan.

"Goed zo!" riep Boaz. "Daar! Mooi! Ja, zo! En jij… die schijnbeweging was echt vet."

Hij merkte dat het hem makkelijk afging. Het kijken, het roepen, het aanmoedigen. Niet als strenge meester, maar als grote broer op het veld.

EEN KLEIN, GROOT MOMENT

Na de training kwam een jongetje naar hem toe. Het was hetzelfde jongetje dat had gevraagd of hij prof was.

“Boaz?” vroeg hij. “Ja?” “Toen ik net miste voor dat lege doel…” begon de jongen aarzelend, “dacht ik dat ik nooit meer wilde schieten.”

Boaz knikte. “Ken ik,” zei hij. “Had ik ook na een penalty eens.” “Maar toen zei jij dat jij ook vaak mist,” ging de jongen verder. “En dat je dan gewoon weer schiet.” “Klopt,” zei Boaz.
“Dus toen heb ik nog een keer geschoten,” zei de jongen. “En toen ging hij erin.” “En?” vroeg Boaz. “Hoe voelde dat?” “Alsof ik Batman was,” zei de jongen, bloedserieus.

Boaz schoot in de lach. “Dat is precies waarom je het moet blijven proberen,” zei hij. “Elke keer dat het lukt, voel je je even Batman. En als het mislukt, ben je Robin. Maar Robin is ook belangrijk.”

Het jongetje knikte, alsof hij net een heel groot geheim had gehoord.

Boaz keek hem na terwijl hij terug rende naar zijn moeder. Iets in zijn borst tintelde. Dit was anders dan zelf scoren. Maar het was niet minder mooi.

SPELEN, DROMEN, HELPEN

Het nieuwe seizoen begon. Boaz speelde weer vol bij zijn eigen team, met nieuwe kinderen erbij die opkeken naar "die jongen die bij Sparta op het trainingsveld had gestaan".

Hij merkte dat zijn eigen spel rustiger was geworden. Hij wist beter wanneer hij moest dribbelen en wanneer hij moest passen. Wanneer hij moest schreeuwen en wanneer hij moest zwijgen.

Af en toe hielp hij bij Onder 8. Hij bedacht kleine spelletjes, zoals "pas en ren als Sjakie" of "iedereen krijgt een superkracht als hij een bal afpakt". Hij zag hoe kinderen opbloeiden als hij gewoon hun naam riep en zei: "Mooi gedaan!"

Op een avond zat hij met Amir op het pleintje. De zon ging onder, de lucht was oranjeroze, de eerste lantaarns sprongen aan. "Denk je nog vaak aan prof worden?" vroeg Amir. "Ja," zei Boaz. "Elke dag. Ik ga nog steeds alles geven daarvoor."

"En als het niet lukt?" vroeg Amir. Boaz zweeg even. Hij keek naar de bal tussen hen in, half in de schaduw, half in het licht.

“Dan heb ik nog steeds dit,” zei hij. “Het plein. De kinderen. De club. De kans om anderen beter te maken. En misschien… Sparta.” Amir knikte. “Ik hoop dat ik er dan ook nog ben,” zei hij.

“Tuurlijk,” zei Boaz. “Jij wordt mijn vaste keeper. Of mijn assistent-trainer. Of allebei.” Ze lachten. Maar ze meenden het ook.

SLOT IN HET SCHRIFT

Die avond, terug in zijn kamer, pakte Boaz zijn notitieboekje nog één keer. Hij voelde dat er een soort einde aankwam – niet van alles, maar van dit hoofdstuk van zijn leven. De tijd van “de eerste grote lessen”.

Hij zocht een lege pagina en schreef:

Wat ik heb geleerd (tot nu toe):

1. Dromen beginnen op een plein, maar ze leven op alle velden waar je je best doet.
2. Je kunt verliezen en toch winnen, als je trots kunt zijn op hoe je gespeeld hebt.
3. Een gemiste penalty is geen einde, maar een begin van durf. Scouts, bekers en lichtmasten zijn mooi, maar zonder team ben je nergens.
4. Ik hou van scoren. Maar ik hou misschien nog wel meer van een pass die iemand anders laat scoren.
5. Ik wil prof worden.
6. En ik wil trainer worden.
7. En wie ik ook word, ik wil iemand zijn met wie anderen graag in een team zitten.

Hij legde de pen neer. Het boekje was bijna vol. Hij keek naar de poster van Sjakie Meulemans. “Jij was mijn held,” zei hij zacht. “Maar ik begin te ontdekken wie ík ben. En dat is ook wel iets.”

Hij stond op, deed het licht uit en liep naar het raam. Buiten lag het pleintje er rustig bij, in het oranje licht van de lantaarnpalen. Hij zag twee kleine figuurtjes nog schoppen tegen een bal. De echo van hun stemmen bereikte vaag zijn kamer.

Hij glimlachte. “Daar begint het,” fluisterde hij. “Altijd.”

Hij kroop in bed, trok de deken over zich heen en sloot zijn ogen. In zijn hoofd liep hij nog één keer de tunnel van Sparta door, rook hij het gras, hoorde hij het geroezemoes van een vol stadion.

Maar deze keer zag hij niet alleen zichzelf als speler.

Hij zag ook een man langs de lijn, met een kladblok. Hij keek goed. Die man had zijn gezicht. Iets ouder, iets breder in de schouders, maar duidelijk hijzelf.

“Schuif door!”
“Goed zo!”
“Laat hem niet alleen!”

De fluit ging. De bal rolde.

En ergens tussen de droom en de slaap, wist Boaz: hoe zijn pad ook precies zou lopen, hij had iets gevonden dat altijd zou blijven.

De liefde voor de bal. De liefde voor het spel. En de liefde voor iedereen met wie hij dat spel kon delen.

Dat was zijn echte winst. En zijn échte droom.

OVER PETER PAUL

Peter Paul is de opa van Boaz.
En dat is geen toeval.

Hij staat vaak langs de lijn. Met zijn handen in zijn jaszakken, ogen op het veld en hoofd vol gedachten. Soms juicht hij. Soms zucht hij. En soms denkt hij: hier zit een verhaal in.

Want Peter Paul weet iets belangrijks: verhalen zijn net als voetbal. Je beleeft ze samen. Op de bank. Voor het slapengaan. Of na een wedstrijd, als je schoenen nog vies zijn en je hoofd nog vol zit.

Toen hij zelf jong was, verzon hij al verhalen voor zijn broertjes en zusje. Over Binkie Toto bijvoorbeeld, het aapje. Of eigenwijze keuzes en kleine wonderen die zomaar konden gebeuren. Die verhalen bleven in zijn hoofd wonen. Totdat ze er ineens weer uit wilden - voor zijn (klein)kinderen. En voor andere kinderen die houden van dromen, spelen en een beetje magie.

Boaz, dromen tussen straat en stadion is zo'n verhaal. Over voetbal, natuurlijk. Maar ook over vriendschap. Over winnen en verliezen. En over ontdekken dat je soms meer leert als iets niet helemaal lukt.

Naast opa en vader is Peter Paul ook iemand die volwassenen helpt nadenken. Hij werkt met gemeenten

en organisaties aan moeilijke vragen over zorg, jeugd en samenleven. Dat klinkt misschien ingewikkeld, maar eigenlijk gaat het steeds om hetzelfde: mensen zien. En luisteren.

Hij schreef al vaker boeken en gedichten voor grote mensen. En onder de naam Pieter Pottenkijker schrijft hij grappige en eigenwijze stukjes over hoe de wereld soms een beetje vreemd in elkaar zit.

Dit boek is zijn uitnodiging aan jou - en aan wie naast je zit - om samen te lezen, te lachen en af en toe even stil te zijn.

Net als langs het veld.
Vlak voor de aftrap.

Peter Paul/Pieter publiceerde eerder bij Uitgeverij De Overkant de volgende werken:

9789080412538	Peter Paul J. Doodkorte	Als ik stil ben / versjes, gedichten op de dood / druk 1	De Overkant
9789080412521	Peter Paul J. Doodkorte	Even stilstaan / lichtpuntjes en vreugdevuurtjes van en voor mensen / druk 1	De Overkant
9789080412545	Peter Paul J. Doodkorte	Kunststukjes / overwegingen en ver-dichtjes naar aanleiding van kunst(-beleving) / druk 1	De Overkant
9789080412576	Peter Paul J. Doodkorte	In ongewone stilte / ver-dichtjes in dagen van coronapandemie / druk 1	De Overkant
9789080412552	Peter Paul J. Doodkorte	Van harte jarig zijn / ver-dichtjes bij een verjaardag / druk 1	De Overkant
9789080412507	Peter Paul J. Doodkorte	Het stille ervaren / ver-dichtjes bij de dood / druk 1	De Overkant
9789080412583	Peter Paul J. Doodkorte	Met hart en Ziel / Het mysterie van niks en oneindig genot / druk 1	De Overkant
9789080412590	Peter Paul J. Doodkorte	Scheefpoepen / Pieter Pottenkijker en Het mysterie van het vreemdgaan / druk 1	De Overkant
9789083348308	Peter Paul J. Doodkorte	De magie van Domaine Sainte Marie / Pieter Pottenkijker op zoek naar magie / druk 1	De Overkant
9789083348315	Peter Paul J. Doodkorte	De stilte fluistert / ver-dichtjes over onvergetelijk leven / druk 1	De Overkant
9789083348322	Peter Paul J. Doodkorte	Oud, maar zeker niet out! / Het mysterie van de Krasse Knarren / druk 1	De Overkant
9789083348346	Peter Paul J. Doodkorte	Prikkelende overdenksels / Pieters gebundelde kijk op de zaak | 2 / druk 1	De Overkant
9789083348360	Peter Paul J. Doodkorte	Pieters' prikkelspraak / Pieter's provoking speech | Le discours Provocateur de pieter / druk 1	De Overkant
9789083348339	Peter Paul J. Doodkorte	Prikkelende gedachten / stimulating thoughts | pensées stimulantes / druk 1	De Overkant
9789083348384	Peter Paul J. Doodkorte	De Knikkerkronieken / Pieters' tractaat over tactiek en tranen / druk 1	De Overkant
9789083348353	Peter Paul J. Doodkorte	Geen vergeefs beroep / Een hulpverleningsvorm dreigde te verdwijnen. De daarop geattendeerde Tweede Kamer	De Overkant

		der Staten-Generaal voorkwam dat. / druk Heruitgave	
9789083348377	Peter Paul J. Doodkorte	Het Mysterie van het Ego / Pieter Pottenkijker en het raadsel van de grootspraak / druk 1	Overkant, De
9789083348391	Peter Paul J. Doodkorte	Noa 18 / 17 augustus 2025 / druk 1	Overkant, De
9789083609409	Peter Paul J. Doodkorte	Het mysterie van het bonzend hart / druk 1	Overkant, De
9789083609416	Peter Paul J. Doodkorte	Gebundeld daglicht / Pieters' Daglicht over Denkdingen / druk 1	Overkant, De
9789080412569	Peter Paul J. Doodkorte	Het mysterie van de en het Lot / Pieter Pottenkijker en de speling van het lot / druk 1	Overkant, De
9789083609423	Peter Paul J. Doodkorte	De avonturen van Binkie Toto	Overkant, De
9789083609430	Peter Paul J. Doodkorte	Boaz – Dromen tussen straat en stadion	Overkant, De

BOAZ
DROMEN TUSSEN STRAAT EN STADION

Boaz is tien.
Hij houdt van voetbal.
En van dromen die harder rennen dan hijzelf.

Op straat speelt hij tot het donker wordt. In het stadion voelt alles groter. En soms, heel soms, lijkt het spel zich anders te gedragen dan normaal. Alsof voetbal meer weet dan spelers.

In dit verhaal gaat het niet alleen over winnen of verliezen. Het gaat over vriendschap, durven kiezen en ontdekken wat écht belangrijk is — op het veld en daarbuiten. Over momenten waarop je struikelt, maar toch verder komt. En over dromen die niet verdwijnen, maar van richting veranderen.

Boaz, dromen tussen straat en stadion is een warm, spannend en soms een tikje magisch verhaal voor iedereen die van voetbal houdt. En voor iedereen die weet dat het mooiste spel ter wereld niet altijd om de score draait.

Een boek om zelf te lezen. Of samen.
Net als voetbal.

Uitgeverij De Overkant
Capelle aan den IJssel

9789083609430